

EY România are un nou Partener și lider al departamentului Prețuri de Transfer



Adrian Rus a fost promovat pe poziția de Partener al EY România. Adrian Rus are o experiență de peste 12 ani în asistență fiscală și consultanță acordată companiilor multinaționale pe diverse probleme de fiscalitate internațională și prețuri de transfer.

Adrian este unul din cei mai experimentați specialiști în prețuri de transfer din România. Pe parcursul evoluției sale profesionale a acordat consultanță în situații complexe de stabilire a prețurilor de transfer, precum elaborarea și revizuirea procedurilor pentru companii și gestionarea controverselor legate de prețurile de transfer.

“Pe măsură ce prețurile de transfer devin o prioritate fiscală pentru autoritățile din România, definirea, gestionarea, documentarea, revizuirea și susținerea celor mai adecvate politici și proceduri legate de prețurile de transfer devin foarte importante alături de alinierea acestora la strategiile de business ale companiilor”, a declarat Adrian Rus.



“Adrian va contribui la extinderea serviciilor noastre locale prin construirea de strategii pro-active, pragmatice și integrate, care să abordeze diversele aspecte ale prețurilor de transfer, ce reprezintă una dintre zonele cu cel mai mare risc cu care se confruntă în prezent afacerile”, a declarat Venkatesh

Srinivasan, Partener și Lider al departamentului de Asistență fiscală și juridică EY România.



Bogdan Ion, Country Managing Partner, EY România și Moldova a comentat: *“Adrian va conduce echipa locală specializată în prețuri de transfer și va ajuta clienții noștri să identifice răspunsurile corecte cu privire la industrii, produse și piețe diverse. Echipa noastră locală este integrată în una dintre cele mai mari rețele globale specializate în practici fiscale, cu 28.000 de profesioniști în peste 120 de țări care definesc standarde excepționale în serviciile oferite clienților”.*

La nivel global, EY a anunțat la începutul lunii iulie că 675 dintre angajații săi vor deveni parteneri în cadrul firmelor din cadrul organizației, marcând o creștere de 33% față de 2013 și cel mai mare număr de promovări la nivel de parteneri care a avut loc în întreaga istorie a companiei.

Cheltuielile cu infrastructura în România vor crește cu 5% pe an între 2013 și 2025, conform unui raport al PwC și Oxford Economics



Cheltuielile cu infrastructura în România vor crește în medie cu 5% pe an între 2013 și 2025 – mai rapid decât cele din Europa de Vest, dar mai încet ca rata de creștere la nivel global – cheltuielile totale de infrastructură urmând să atingă valoarea de aproximativ 30 miliarde de dolari până în 2025, conform raportului *Capital project and infrastructure spending: Outlook to 2025* al PwC și Oxford Economics.

„Infrastructura României, în special infrastructura de transport, are mare nevoie de îmbunătățiri, ceea ce justifică creșterea substanțială a cheltuielilor cu drumurile din ultimii ani. Ne așteptăm ca infrastructura de transport să continue să fie o prioritate în timpul redresării economice din Europa. Investițiile în infrastructura de transport rutier, susținute în parte de fonduri europene, vor continua să constituie principala cheltuială pentru investițiile în infrastructura de transport, cu o creștere prognozată de la 4.5 mld. dolari în 2013 la aproape 9 mld. dolari în 2025” spune Daniel Anghel, Partener în cadrul departamentului de taxe și Lider al echipei de servicii pentru sectorul public, PwC România.

Sectorul industriei grele din România pare să aibă avantaje competitive față de cele din statele vecine cu costuri de producție mai mari. Investițiile în aceste sectoare au înregistrat o creștere mare în anii dinaintea intrării

României în Uniunea Europeană, însă au scăzut în timpul crizei economice globale. Pe termen mai lung, PwC se așteaptă ca investițiile să își revină în sectorul metalurgic, chimic și de rafinare, urmând să se dubleze de la 2,3 miliarde dolari în 2013 la 4,5 miliarde dolari în 2025.

Cheltuielile sociale vor constitui, de asemenea, o prioritate, cu cheltuielile de asistență medicală în creștere cu aproximativ 0,5% pe an mai rapid decât cheltuielile pentru educație, pe măsură ce populația României îmbătrânește (deși într-un ritm mai lent decât cele din Europa de Vest). Totalul cheltuielilor cu infrastructura socială este de așteptat să ajungă la 10 miliarde de dolari pe an până în 2025.

“Pentru a își consolida și accelera creșterea economică, România va avea nevoie de investiții masive în infrastructură în următorii 10 ani, în valoare de zeci de miliarde de euro. Pentru a finanța asemenea investiții mari, autoritățile publice ar trebui să ia în considerare o gamă mai mare de surse de finanțare – de la fonduri europene la parteneriate public-private. Ar trebui să ne inspirăm din modelul spaniol de dezvoltare a infrastructurii, care a utilizat la maximum soluția concesiunilor. De asemenea, vom avea nevoie de bugete multi-aniuale capabile să finanțeze pe termen lung proiectele de infrastructură aflate în derulare ” adaugă Daniel Anghel.

La nivel global, cheltuielile cu infrastructura vor crește de la 4.000 miliarde de dolari pe an în 2012 până la mai mult de 9.000 mld. de dolari în 2025. PwC estimează că între 2014 și 2025 aproape 78.000 de miliarde de dolari vor fi cheltuite la nivel global pentru lucrări de infrastructură.

Vor exista însă diferențe regionale semnificative.

Investițiile în infrastructură în Europa de Vest nu vor atinge nivelurile de dinaintea crizei până în 2018. În același timp, piețele emergente, neîmpovărate de măsuri de austeritate sau de bănci aflate în dificultate, vor avea o creștere accelerată a cheltuielilor în infrastructură, în special China și alte

țări din Asia de Est. Regiunea Asia-Pacific, sub influenței pieței chineze, va reprezenta aproape 60% din cheltuielile cu infrastructura la nivel global până în 2025. În schimb, cota Europei de Vest se va micșora la mai puțin de 10%, de la o cifră dublă acum doar câțiva ani.

Urbanizarea în creștere din piețele emergente cum ar fi China, Indonezia și Nigeria ar trebui să stimuleze cheltuielile în sectoarele de infrastructură vitale precum apă, energie și transport.

Schimbările demografice vor varia în funcție de regiune și țară și vor afecta atât nivelul cât și tipul de cheltuieli cu infrastructura. Populația îmbătrânită în Europa de Vest și Japonia, de exemplu, va necesita facilități suplimentare de asistență medicală, în timp ce țările din Africa subsahariană, Orientul Mijlociu și multe părți din regiunea Asia-Pacific vor avea nevoie de mai multe școli pentru tinerii lor.

Despre raport

Studiul analizează proiectele de investiții și cheltuielile de infrastructură în 49 dintre cele mai mari economii ale lumii, de pe șase continente. Raportul estimează amploarea investițiilor curente în infrastructură și evaluează perspectivele de investiții de acum până în 2025. Concluziile raportului arată schimbarea raportului de forță economică dinspre Occident către Orient, precum și posibilitatea reală ca multe economii avansate din Europa de Vest să fie depășite de competitorii lor estici în privința cheltuielilor cu infrastructura.

Definiția infrastructurii utilizată în raport este amplă, încorporând un mare număr de sectoare și activități economice. Acest raport se referă la sectoarele clasificate în mod tradițional ca infrastructură, cum ar fi transportul și utilitățile și, de asemenea, la o serie de activități de producție și operațiuni primare care permit sectoarelor de

transport și utilități să opereze și să se dezvolte. Raportul analizează de asemenea și sectoarele care furnizează gospodăriilor servicii esențiale cum ar fi educația și sănătatea, sau infrastructura socială.

Despre PwC

Firmele din rețeaua PwC ajută organizațiile și indivizii să creeze valoarea adăugată de care au nevoie. Suntem o rețea de firme prezentă în 157 de țări cu mai mult de 184.000 de specialiști dedicați oferirii de servicii de calitate de audit, consultanță fiscală și consultanță pentru afaceri. Spuneți-ne care sunt lucrurile importante pentru dumneavoastră și descoperiți mai multe informații despre noi vizitând site-ul www.pwc.ro.

EY România recrutează un număr record de absolvenți în 2014

- 81 de absolvenți se alătură echipei EY din România în această toamnă
- 5 angajați EY România au obținut locul întâi la nivel național la ultima sesiune de examene ACCA, certificare profesională internațională din domeniul financiar-contabil



81 de noi absolvenți au fost angajați de compania de servicii profesionale EY România în luna septembrie 2014, cel mai mare număr de absolvenți angajați de la deschiderea biroului EY în România, în 1992, și cu 56% mai mulți față de anul trecut. Numărul angajaților EY ajunge astfel la 554. Aproximativ 60% dintre noii angajați se vor alătura departamentului de Audit financiar, iar restul vor face parte din departamentele de Asistență fiscală și juridică, Asistență în tranzacții și Asistență în afaceri.

Peste 2000 de studenți din centre universitare, precum București, Cluj-Napoca, Iași, Timișoara și Oradea, au aplicat în acest an în cadrul unei campanii complexe de recrutare care a durat două luni, ce a presupus pre-selecție de CV-uri, interviuri video, evaluări scrise ale candidaților și interviuri față în față cu specialiștii HR și managerii EY. Abilitățile și cunoștințele care au contat cel mai mult în selectarea candidaților au fost cele numerice, logice, verbale, cunoașterea limbii engleze, precum și cunoștințele de specialitate și gradul de compatibilitate cu cultura organizației.

Ca element de noutate, în acest an, EY România a fost prima companie locală care a utilizat cu succes metoda de video recruitment (recrutare prin interviu video). Intervievarea video a fost aplicată la aproximativ 40% dintre candidații care au trecut de pre-selecția inițială a CV-urilor, motivele principale pentru adoptarea acestei metode fiind necesitatea de a gestiona un număr foarte mare de aplicații într-un timp scurt, eficientizarea selecției, cât și creșterea calității procesului de recrutare în sine.

Prin recrutarea unora dintre cei mai talentați și mai motivați tineri dintre absolvenții 2014, tineri pentru care EY va fi prima experiență a unui loc de muncă, compania își asumă responsabilitatea de a-i orienta în carieră și de a le oferi

oportunități pentru dezvoltarea lor profesională. EY răspunde acestei provocări prin asumarea rolului de a pregăti o nouă generație de lideri de afaceri, prin oferirea a numeroase programe de dezvoltare și formare și a unor experiențe diverse de muncă, dublate de acces la resurse globale, echipe multinaționale și cele mai bune practici în domeniu. De asemenea, managerii EY și-au asumat rolul de mentori, oferindu-le *coaching* și îndrumare colegilor aflați la începutul carierei.

Accent deosebit pe formarea profesională a noilor veniți

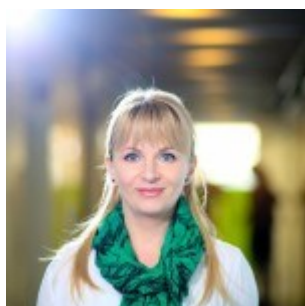
Toți absolvenții vor fi incluși în programe de formare profesională recunoscute în domeniul consultanței. EY investește anual la nivel global, în medie, 3.000 EUR pentru formarea fiecărui angajat. Această investiție se reflectă în rezultatele excepționale pe care tinerii specialiști EY le obțin în cadrul sesiunilor de examinare pentru diverse certificări internaționale: ACCA, ICAEW Chartered Accountant (ACA), Chartered Financial Analyst (CFA) și Advanced Diploma in International Taxation (ADIT).

La ultima sesiune de examene ACCA, una dintre cele mai valoroase certificări profesionale internaționale din domeniul financiar-contabil, 5 angajați EY România au obținut locul întâi la nivel național și s-au clasat în primele 25 de rezultate la nivel mondial. De asemenea, tot la această sesiune, trei angajați EY România au obținut certificarea ACCA, după parcurgerea celor 14 etape de examinare din cadrul programului.

În întreaga lume, 140.000 de profesioniști dețin această certificare, iar 404.000 studenți ACCA se află în diverse stadii ale obținerii certificării. Dintre cei 554 de angajați ai EY România și 20 ai EY Moldova, 143 sunt înscriși în programul ACCA, iar 60 sunt deja membri ai asociației.



“Le urez bun venit în echipa EY România celor 81 de juniori! Prin intrarea în echipa EY, aceștia fac primul pas într-o carieră profesională în audit financiar și consultanță. Prin expunerea la experiențe de lucru diverse, training-uri și programe de dezvoltare, vor avea ocazia să se formeze ca profesioniști la un nivel competitiv cu orice alt profesionist din domeniu din România sau străinătate. De asemenea, pe măsură ce nivelul lor de cunoștințe, experiență și specializare va crește, vor avansa în cadrul organizației de la nivelul de junior, până la nivelul de senior, manager, manager senior și chiar partener,” spune Bogdan Ion, Country Managing Partner, EY România.



„Primul angajator pe care absolventul îl întâlnește are un impact important în viața sa de angajat. Acesta modelează comportamente, transferă așteptări, transformă potențialul în performanță. Mai mult decât atât, este ocazia unică de a imprima corect valorile unui om de succes în mentalul proaspătului angajat. EY România își asumă anual acest rol de formator, mentor și angajator în același timp, anul acesta pentru un număr și mai mare de tineri care provin din grupurile cele mai talentate din mediul universitar românesc. Le urez bun venit, cu responsabilitate și convingerea că au ajuns în locul potrivit,” a încheiat Andreea Mihnea, Director HR, EY România.

Despre EY România

EY este una dintre cele mai mari firme de servicii profesionale la nivel global, cu 175.000 de angajați în 728 de birouri din 150 de țări și venituri de aproximativ 25,8 miliarde de USD în anul fiscal încheiat la 30 iunie 2013. Rețeaua noastră este cea mai integrată la nivel global, iar

resursele din cadrul acesteia ne ajută să le oferim clienților servicii prin care să beneficieze de oportunitățile din întreaga lume. În România, EY este unul dintre liderii de pe piața serviciilor profesionale încă de la înființare, în anul 1992. Cei peste 500 angajați din România și Republica Moldova furnizează servicii integrate de audit, asistență fiscală, asistență în tranzacții și servicii de asistență în afaceri către companii multinaționale și locale. Avem birouri în București, Cluj-Napoca, Timișoara, Iași și Chișinău. Pentru mai multe informații, vizitați pagina noastră de internet: www.ey.com.

**Trimitere preliminară –TVA –
Directiva 2006/112/CE –
Deducerea taxei achitate în
amonte – Bunuri de capital –
Bunuri imobile –
Regularizarea deducerilor –
Legislație națională care
prevede o perioadă de
regularizare de 10 ani**

În cauza C-500/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Naczelny Sąd Administracyjny

(Polonia), prin decizia din 25 iunie 2013, primită de Curte la 16 septembrie 2013, în procedura

Gmina Międzyzdroje

împotriva

Minister Finansów,

CURTEA (Camera a noua),

compusă din domnul M. Safjan, președinte de cameră, și doamnele A. Prechal (raportor) și K. Jürimäe, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Gmina Międzyzdroje, de K. Wojtowicz, de M. Konieczny și de M. Janicki, consilieri fiscali;
- pentru Minister Finansów, de T. Tratkiewicz și de J. Kaute, în calitate de agenți;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;
- pentru guvernul austriac, de C. Pesendorfer, în calitate de agent;
- pentru guvernul Regatului Unit, de V. Kaye, în calitate de agent, asistată de R. Hill, barrister;
- pentru Comisia Europeană, de J. Hottiaux și de L. Lozano Palacios, în calitate de agenți,

având în vedere decizia, luată după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, conform articolului 99 din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

Ordonanță

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 167, 187 și 189 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7), precum și a principiului neutralității taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „TVA”).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Gmina Międzyzdroje (municipalitatea Międzyzdroje), pe de o parte, și Minister Finansów (Ministerul de Finanțe), pe de altă parte, cu privire la o decizie adoptată de acesta din urmă ca urmare a unei cereri de interpretare având ca obiect regularizarea deducerii TVA-ului achitat în amonte pentru un bun imobil achiziționat ca bun de capital utilizat într-o primă etapă pentru o activitate scutită, iar într-o a doua etapă, pentru o activitate impozabilă.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 167 din Directiva 2006/112 are următorul cuprins:

„Dreptul de deducere ia naștere în momentul în care taxa deductibilă devine exigibilă.”

4 Articolul 168 din această directivă prevede următoarele:

„În măsura în care bunurile și serviciile sunt utilizate în scopul operațiunilor taxabile ale unei persoane impozabile, persoana impozabilă are dreptul, în statul membru în care efectuează operațiunile respective, de a deduce din valoarea [TVA-ului], pe care are obligația de a o plăti, următoarele

sume:

(a) [TVA-ul] datorat sau achitat în statul membru în cauză pentru bunurile care îi sunt sau care urmează a-i fi livrate sau pentru serviciile care îi sunt sau urmează a-i fi prestate de o altă persoană impozabilă;

[...]"

5 Conform articolului 184 din directiva menționată:

„Deducerea inițială este regularizată atunci când este mai mare sau mai mică decât cea la care are dreptul persoana impozabilă.”

6 Potrivit articolului 185 alineatul (1) din aceeași directivă:

„Regularizarea se efectuează în special atunci când, după întocmirea declarației privind [TVA-ul], apar modificări ale factorilor utilizați la stabilirea sumei de dedus, de exemplu atunci când se anulează cumpărări sau se obțin reduceri de preț.”

7 Articolul 187 din Directiva 2006/112 prevede următoarele:

„(1) În cazul bunurilor de capital, regularizarea este operată pe o perioadă de cinci ani, incluzând anul în care bunurile au fost achiziționate sau fabricate.

Cu toate acestea, statele membre își pot baza regularizarea pe o perioadă de cinci ani compleți de la data la care bunurile sunt utilizate prima dată.

În cazul bunurilor imobile achiziționate ca bunuri de capital, perioada de regularizare poate fi prelungită până la 20 de ani.

(2) Regularizarea anuală se efectuează numai pentru o

cincime din [TVA-ul] aplicat bunurilor de capital sau, în cazul prelungirii perioadei de regularizare, pentru o fracțiune corespunzătoare din TVA.

Regularizarea prevăzută la primul paragraf se efectuează în funcție de modificările dreptului de deducere în anii următori față de anul în care bunurile au fost achiziționate, fabricate sau, după caz, utilizate prima dată.”

8 Conform articolului 189 din această directivă:

„Pentru aplicarea articolelor 187 și 188, statele membre pot adopta următoarele măsuri:

- (a) definirea conceptului de bunuri de capital;
- (b) precizarea valorii [TVA-ului] care este luată în considerare pentru regularizare;
- (c) adoptarea oricăror măsuri necesare pentru a se asigura că regularizarea nu creează avantaje nejustificate;
- (d) permiterea simplificărilor administrative.”

Dreptul polonez

9 Legea privind taxa pe bunuri și servicii (ustawa o podatku od towarów i usług) din 11 martie 2004 (Dz. U. nr. 54, poziția 535), în versiunea aplicabilă litigiului principal, conține articolul 91, ale cărui alineate 1-3, 7 și 7a au următorul cuprins:

„1 După încheierea anului în cursul căruia a beneficiat de dreptul la deducerea taxei achitate în amonte menționat la articolul 86 alineatul 1, persoana impozabilă este obligată să efectueze o regularizare a deducerii pentru exercițiul financiar încheiat, în conformitate cu articolul 90 alineatele 2-9, luând în considerare prorata calculată conform articolului 90 alineatele 2-6 sau potrivit dispozițiilor adoptate în temeiul articolului 90 alineatul 11. Regularizarea

nu trebuie realizată atunci când diferența dintre prorata de deducere definită la articolul 90 alineatul 4 și prorata definită în teza anterioară nu depășește două puncte procentuale.

2 În cazul bunurilor și al serviciilor care sunt calificate de persoana impozabilă, în temeiul dispozițiilor referitoare la impozitul pe profit, drept imobilizări corporale sau necorporale amortizabile, precum și în cazul terenurilor și al emfiteozelor utilizate ca imobilizări corporale sau necorporale ale persoanei care achiziționează bunul, cu excepția acelor a căror valoare de achiziție nu depășește 15 000 [de zloti polonezi (PLN)], regularizarea menționată la alineatul 1 trebuie efectuată de către persoana impozabilă în termen de 5 ani sau în termen de 10 ani în cazul terenurilor și al emfiteozelor, începând cu anul în care a fost dobândită folosința. Regularizarea anuală în cazul menționat în prima teză privește o cincime, sau o zecime în cazul imobilelor și al emfiteozelor, din valoarea taxei calculate la momentul achiziționării sau al fabricării acestora. În cazul imobilizărilor corporale sau necorporale a căror valoare inițială nu depășește 15 000 PLN, alineatul 1 se aplică în mod corespunzător, regularizarea fiind efectuată la încheierea anului în care a fost dobândită folosința.

[...]

3 Regularizarea menționată la alineatele 1 și 2 trebuie să se efectueze în declarația fiscală pentru prima perioadă contabilă din anul care urmează exercițiului fiscal pentru care se efectuează regularizarea, iar în cazul încetării activității economice, în declarația fiscală pentru ultima perioadă contabilă.

[...]

7. Dispozițiile alineatelor 1-6 se aplică în mod corespunzător în cazul în care persoana impozabilă avea

dreptul la deducerea integrală a taxei plătite în amonte pentru bunurile sau serviciile utilizate de aceasta și a efectuat deducerea sau în cazul în care nu avea drept de deducere și ulterior a intervenit o modificare a dreptului de deducere a taxei plătite în amonte pentru acest bun sau serviciu.

7a În cazul bunurilor și al serviciilor care sunt calificate de persoana impozabilă, în temeiul dispozițiilor referitoare la impozitul pe profit, drept immobilizări corporale sau necorporale amortizabile, precum și în cazul terenurilor și al emfiteozelor utilizate ca immobilizări corporale sau necorporale ale persoanei care achiziționează bunul, cu excepția celor a căror valoare de achiziție nu depășește 15 000 PLN, regularizarea menționată la alineatul 7 trebuie efectuată de către persoana impozabilă potrivit normelor definite la alineatul 2 prima și a doua teză și la alineatul 3. Această regularizare trebuie realizată la fiecare modificare succesivă a dreptului de deducere, având în vedere faptul că o astfel de modificare intervine în perioada de regularizare.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

10 Din decizia de trimitere reiese că, în cursul anilor 2007-2010, Gmina Międzyzdroje a efectuat o investiție care a constat în extinderea unei săli de sport care îi aparținea, prin adăugarea la aceasta a unei dependințe situate în apropierea școlii primare, care se află de asemenea în proprietatea sa. În cadrul acestor lucrări de extindere, municipalității menționate i-au fost livrate bunuri și i-au fost furnizate servicii, pentru care aceasta a achitat TVA-ul.

11 În cursul lucrărilor menționate, Gmina Międzyzdroje a luat în considerare o modificare a întregului sistem de administrare a patrimoniului municipal destinat educației fizice și sportului, din care făcea parte respectiva sală de sport. Această modificare consta în special în închirierea

sălii de sport menționate unei societăți comerciale, care urma să asigure administrarea acesteia, precum și a tuturor instalațiilor sportive aflate în proprietatea municipalității. S-a prevăzut că respectiva societate va plăti chirie către Gmina Międzyzdroje și că va beneficia, în contrapartidă, de dreptul de a utiliza aceeași sală de sport și de a încasa veniturile, și anume sumele care trebuiau plătite de orice persoană sau entitate care dorea să aibă acces la instalațiile sportive în discuție.

12 Sesizat de Gmina Międzyzdroje cu o cerere de interpretare a Legii privind taxa pe bunuri și servicii, în versiunea aplicabilă acestui proiect de închiriere a sălii de sport în discuție în litigiul principal, Minister Finansów a constatat, printr-o decizie din 21 septembrie 2011, că, potrivit articolului 91 alineatele 2, 3 și 7a din această lege, regularizarea dreptului de deducere a TVA-ului achitat de această municipalitate în cadrul lucrărilor de extindere a sălii de sport trebuia să fie efectuată pe o perioadă de zece ani și să aibă ca obiect, în fiecare an, a zecea parte din valoarea TVA-ului achitat, fiind de la sine înțeles că o zecime din această valoare nu putea fi regularizată ca urmare a utilizării respectivei săli de sport, în cursul anului 2010, pentru activități care nu confereau un drept de deducere.

13 La 12 aprilie 2012, acțiunea formulată de Gmina Międzyzdroje împotriva acestei decizii a fost respinsă de Wojewódzki Sąd Administracyjny we Szczecinie (Tribunalul Administrativ al Voievodatului Szczecin). Această instanță a considerat printre altele că municipalitatea menționată nu putea să efectueze o regularizare unică, într-un singur an fiscal, a tuturor deducerilor, având în vedere că legiuitorul național, conform articolului 187 din Directiva 2006/112, instituisese un regim de regularizare pe o perioadă de zece ani.

14 Sesizată cu recursul declarat de Gmina Międzyzdroje, Naczelny Sąd Administracyjny (Curtea Administrativă Supremă) ridică problema interpretării care trebuie dată articolelor

187 și 189 din Directiva 2006/112. În special, această instanță ridică problema dacă legislația națională în discuție în litigiul principal, prin faptul că prevede un regim de regularizare pe o perioadă de zece ani, este conformă cu principiul neutralității TVA-ului impus de această directivă, având în vedere că, potrivit jurisprudenței Curții, acest principiu impune ca persoana impozabilă să poată recupera excedentul de TVA într-un termen rezonabil.

15 Potrivit instanței de trimitere, se ridică de asemenea problema dacă, în ceea ce privește o situație precum cea în discuție în litigiul principal, în care utilizarea unui bun de capital este modificată, acest bun fiind utilizat într-o primă etapă pentru exercitarea unei activități care nu conferă un drept de deducere a TVA-ului, iar într-o a doua etapă, pentru exercitarea unei activități care conferă un astfel de drept de deducere, articolul 189 din Directiva 2006/112 se opune unei reglementări naționale care prevede o prelungire a perioadei de regularizare care poate ajunge până la zece ani. Instanța menționată adaugă că răspunsul la această întrebare ar putea fi negativ, având în vedere că o astfel de reglementare pare să aibă ca obiectiv evitarea conferirii unui avantaj nejustificat prin regularizare. În schimb, ar trebui, potrivit instanței menționate, să se ridice problema dacă se poate considera că un drept de a efectua o regularizare unică, precum cel invocat de Gmina Międzyzdroje, conferă un astfel de avantaj nejustificat.

16 Din perspectiva acestor considerații, Naczelny Sąd Administracyjny a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„În lumina articolelor 167, 187 și 189 din [Directiva 2006/112] și a principiului neutralității, sunt admisibile dispozițiile din dreptul intern precum [cele în discuție în litigiul principal], al căror efect este că, în cazul modificării utilizării unui bun de capital, din operațiuni care nu conferă dreptul de deducere a TVA-ului achitat în

amonte în operațiuni care dau acest drept, nu este posibilă o regularizare unică, ci, dimpotrivă, regularizarea trebuie să se efectueze în termen de 5 ani succesivi, iar în cazul bunurilor imobile, în termen de 10 ani, începând cu anul în care a fost dobândită folosința bunurilor de capital?”

Cu privire la întrebarea preliminară

17 În temeiul articolului 99 din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când răspunsul la o întrebare formulată cu titlu preliminar poate fi în mod clar dedus din jurisprudență sau atunci când răspunsul la o astfel de întrebare nu lasă loc niciunei îndoieli rezonabile, Curtea, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, poate oricând să decidă să se pronunțe prin ordonanță motivată.

18 Se impune aplicarea acestei dispoziții în cadrul prezentei trimiteri preliminare.

19 Astfel, trebuie amintit că, potrivit structurii sistemului introdus de Directiva 2006/112, taxele aplicate în amonte unor bunuri sau servicii utilizate de o persoană impozabilă pentru operațiunile sale impozabile sunt deductibile. Deducerea taxelor în amonte este legată de perceperea taxelor în aval. În cazul în care bunurile sau serviciile achiziționate de o persoană impozabilă sunt utilizate în scopul desfășurării unor operațiuni scutite sau care nu intră în domeniul de aplicare al TVA-ului, nu va fi percepută nicio taxă în aval și nu va fi dedusă nicio taxă în amonte. În schimb, în măsura în care bunurile sau serviciile sunt utilizate în scopul desfășurării unor operațiuni taxate în aval, o deducere a taxei care le-a fost aplicată în amonte este necesară pentru a evita o dublă impunere (a se vedea în acest sens Hotărârea Uudenkaupungin kaupunki, C-184/04, EU:C:2006:214, punctul 24).

20 Perioada de regularizare a deducerilor prevăzută la

articolul 187 din Directiva 2006/112 permite să fie evitate inexactitățile în calcularea deducerilor și avantajele sau dezavantajele nejustificate pentru persoana impozabilă în cazul în care, printre altele, anumite modificări ale elementelor luate inițial în calcul pentru stabilirea valorii deducerilor intervin ulterior declarației. Probabilitatea unor astfel de modificări este deosebit de importantă în cazul bunurilor de capital care sunt utilizate adesea pe o perioadă de mai mulți ani, în care destinația lor poate varia (a se vedea în acest sens Hotărârea Uudenkaupungin kaupunki, EU:C:2006:214, punctul 25).

21 Directiva 2006/112 prevede, așadar, la articolul 187 alineatul (1), o perioadă de regularizare de cinci ani, care poate fi extinsă la douăzeci de ani în cazul bunurilor imobile, în această perioadă putându-se succeda deduceri variabile. Această dispoziție permite de asemenea statelor membre să se bazeze pe o perioadă de regularizare completă începând de la data la care bunurile sunt utilizate prima dată.

22 Articolul 187 alineatul (2) din această directivă prevede că, în cazul prelungirii perioadei de regularizare peste o durată de cinci ani, regularizarea se efectuează doar pentru fracțiunea corespunzătoare din TVA-ul aplicat bunurilor de capital. Această dispoziție mai prevede că regularizarea menționată se efectuează în funcție de modificările dreptului de deducere în anii următori față de cel din anul în care bunurile au fost achiziționate, fabricate sau, după caz, utilizate prima dată.

23 Dispozițiile articolului 187 din Directiva 2006/112 vizează situații de regularizare a deducerilor precum cea în discuție în litigiul principal, în care un bun de capital a cărui utilizare nu conferă un drept de deducere este ulterior destinat unei utilizări care conferă un astfel de drept (a se vedea în acest sens Hotărârea Uudenkaupungin kaupunki, EU:C:2006:214, punctul 30).

24 Sistemul de regularizare a deducerilor constituie un element esențial al sistemului instituit de Directiva 2006/112, întrucât are drept vocație să asigure corectitudinea deducerilor și, așadar, neutralitatea sarcinii fiscale. Articolul 187 din directiva menționată, care privește bunurile de capital, pertinente în cauza principală, este de altfel redactat în termeni care nu lasă nicio îndoială asupra caracterului său obligatoriu (a se vedea în acest sens Hotărârea Uudenkaupungin kaupunki, EU:C:2006:214, punctul 26).

25 În speță, legislația națională aplicabilă în cauza principală prevede, pentru bunurile imobile achiziționate ca bunuri de capital, o perioadă de regularizare de zece ani de la data la care bunurile respective sunt utilizate prima dată. Potrivit acestei legislații, regularizarea anuală care poate fi efectuată pentru astfel de bunuri are ca obiect o zecime din cuantumul taxei calculate cu ocazia achiziționării sau a fabricării respectivelor bunuri.

26 Trebuie să se constate că normele prevăzute de o astfel de legislație națională constituie în mod evident o transpunere adecvată a dispozițiilor articolului 187 din Directiva 2006/112, amintite la punctele 21 și 22 din prezenta ordonanță, și nu pot fi, așadar, criticate în raport cu aceste dispoziții.

27 În schimb, întrucât articolul 187 menționat are în mod clar un caracter obligatoriu, după cum s-a amintit la punctul 24 din prezenta ordonanță, s-ar opune unui regim care permite o regularizare a deducerilor pe o perioadă mai scurtă de cinci ani și, prin urmare, s-ar opune de asemenea unui regim de regularizare unică, precum cel invocat de Gmina Międzyzdroje, care ar permite o regularizare în cursul unui singur exercițiu fiscal.

28 Legislația națională aplicabilă în cauza principală, care prevede, pentru bunurile imobile achiziționate ca bunuri de capital, o perioadă de regularizare de zece ani de la data

la care bunurile sunt utilizate prima dată, nu poate fi criticată nici în raport cu principiul neutralității.

29 Astfel, după cum s-a amintit la punctele 20 și 24 din prezenta ordonanță, cerința unei perioade de regularizare de cel puțin cinci ani pentru bunurile de capital constituie un element esențial al sistemului de regularizare instituit de Directiva 2006/112, prin faptul că acest sistem permite să fie evitate inexactitățile în calcularea deducerilor și avantajele sau dezavantajele nejustificate pentru persoana impozabilă și urmărește astfel să asigure neutralitatea sarcinii fiscale.

30 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolele 167, 187 și 189 din Directiva 2006/112, precum și principiul neutralității trebuie interpretate în sensul că nu se opun unor dispoziții de drept național precum cele în discuție în litigiul principal, care, în cazuri în care utilizarea unui bun imobil achiziționat ca bun de capital este modificată, acest bun fiind destinat într-o primă etapă unei utilizări care nu conferă un drept de deducere a TVA-ului, iar într-o a doua etapă, unei utilizări care conferă un astfel de drept, prevăd o perioadă de regularizare de zece ani de la data la care bunul este utilizat prima dată și, prin urmare, exclud o regularizare unică în cursul unui singur an fiscal.

Cu privire la cheltuielile de judecată

31 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

Articolele 167, 187 și 189 din Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al

taxei pe valoarea adăugată, precum și principiul neutralității trebuie interpretate în sensul că nu se opun unor dispoziții de drept național precum cele în discuție în litigiul principal, care, în cazuri în care utilizarea unui bun imobil achiziționat ca bun de capital este modificată, acest bun fiind destinat într-o primă etapă unei utilizări care nu conferă un drept de deducere a taxei pe valoarea adăugată, iar într-o a doua etapă, unei utilizări care conferă un astfel de drept, prevăd o perioadă de regularizare de zece ani de la data la care bunul este utilizat prima dată și, prin urmare, exclud o regularizare unică în cursul unui singur an fiscal.

Sursa: www.curia.europa.eu

**Trimitere preliminară –
Fiscalitate – Directiva
69/335/CEE – Impozitarea
indirectă a majorării de
capital – Articolul 10 litera
(c) – Transformarea unei
societăți de capital într-un
alt tip de societate de**

capital care nu determină nicio majorare a capitalului – Taxele aferente întocmirii actului notarial prin care se constată această transformare

În cauza C-524/13,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Amtsgericht Karlsruhe (Germania), prin decizia din 27 septembrie 2013, primită de Curte la 3 octombrie 2013, în procedura

Eycke Braun

împotriva

Land Baden-Württemberg,

CURTEA (Camera a doua),

compusă din doamna R. Silva de Lapuerta, președinte de cameră, domnul K. Lenaerts (raportor), vicepreședinte al Curții, domnii J. L. da Cruz Vilaça, J.-C. Bonichot și A. Arabadjiev, judecători,

avocat general: domnul N. Jääskinen,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru domnul Braun, de el însuși;

- pentru Land Baden-Württemberg, de K. Ehmann, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de A. Cordewener și de W. Roels, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335/CEE a Consiliului din 17 iulie 1969 privind taxele indirecte aplicate majorării capitalului (JO L 249, p. 25, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 9).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între domnul Braun, în calitate sa de notar public, pe de o parte, și Land Baden-Württemberg, pe de altă parte, cu privire la perceperea de către acesta din urmă a unei cote-părți din taxele pe care domnul Braun le-a perceput, la rândul său, cu ocazia actelor de autentificare pe care le-a întocmit în cadrul unor diferite operațiuni referitoare la transformarea unor societăți de capitaluri.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Potrivit celui de al șaptelea considerent al Directivei 69/335, „[impozitul pe capital] trebuie armonizat atât din punctul de vedere al structurilor, cât și al cotelor sale”. Al optulea considerent al acestei directive adaugă că „exigibilitatea [a se citi «menținerea»] altor taxe indirecte având caracteristici similare taxei pe majorarea capitalului [a se citi «impozitului pe capital»] sau taxei de timbru aplicate valorilor mobiliare poate deturna scopul măsurilor

stipulate de prezenta directivă și, prin urmare, este necesar să se desființeze aceste taxe”.

4 Articolul 4 din directiva menționată prevede:

„(1) Taxa pe majorarea capitalului [a se citi «Impozitul pe capital»] se aplică următoarelor tranzacții:

(a) înființarea unei societăți de capital;

[...]

(c) o creștere de capital a unei societăți de capital prin aporturi de active de orice fel;

[...]

(e) mutarea dintr-o țară terță într-un stat membru a sediului de administrare al unei societăți comerciale, firme, asociații sau persoane juridice, al cărei sediu social este situat într-o țară terță și care este luată în evidență în acel stat membru, în scopul aplicării taxei pe majorarea capitalului [a se citi «impozitului pe capital»], drept societate de capital;

(f) mutarea dintr-o țară terță într-un stat membru a sediului social al unei societăți comerciale, firme, asociații sau persoane juridice al cărei centru propriu-zis de administrare este situat într-o țară terță și care este luată în evidență în acel stat membru, în scopul aplicării taxei pe majorarea capitalului [a se citi «impozitului pe capital»], drept societate de capital;

[...]

(3) Înființarea, în sensul alineatului (1) litera (a), nu include nicio modificare a actului constitutiv sau statutului unei societăți de capital, în special:

(a) transformarea unei societăți de capital într-un alt

tip de societate de capital;

[...]”

5 Articolul 10 din aceeași directivă prevede:

„În afară de impozitul pe capital, statele membre nu aplică societăților, companiilor, asociațiilor și persoanelor juridice cu scop lucrativ niciun fel de taxe:

(a) în cazul tranzacțiilor menționate la articolul 4;

(b) în cazul contribuțiilor [a se citi «aporturilor»], împrumuturilor sau prestărilor de servicii, care reprezintă o parte a tranzacțiilor menționate la articolul 4;

(c) în cazul înregistrărilor sau al altor formalități necesare înainte de începerea activității, taxe care ar putea fi aplicate, ca rezultat al formelor juridice, companiilor, firmelor, asociațiilor sau persoanelor juridice cu scop lucrativ.”

6 Articolul 12 alineatul (1) litera (e) din Directiva 69/335 prevede că, „[f]ără a aduce atingere articolelor 10 și 11, statele membre pot impune [...] taxe plătite sub formă de onorarii sau speze”.

7 În temeiul articolului 16 din Directiva 2008/7/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 privind impozitarea indirectă a majorării de capital (JO L 46, p. 11), Directiva 69/335 a fost abrogată începând cu 1 ianuarie 2009. Cu toate acestea, având în vedere că operațiunile de autentificare care au determinat plata taxelor notariale în discuție în litigiul principal au intervenit înainte de intrarea în vigoare a Directivei 2008/7, acestea rămân reglementate de Directiva 69/335.

Dreptul german

8 Conform articolului 114 alineatul 1 din Codul federal

al notariatului (Bundesnotarordnung), Land Baden-Württemberg recunoaște funcția de notar public, aceasta fiind remunerată, pe de o parte, cu o sumă fixă în temeiul Legii landului privind salarizarea funcționarilor (Landesbesoldungsgesetz) și, pe de altă parte, cu o parte din taxele pe care le percep aceștia.

9 Articolul 11 alineatul 2 din Legea Baden-Württemberg privind cheltuielile judiciare (Baden-Württembergisches Landesjustizkostengesetz), în versiunea din 28 iulie 2005 (*Gesetzblatt für Baden-Württemberg* 2005, nr. 12, din 5 august 2005, p. 580, denumită în continuare „LJKG BW”), prevedea următoarele:

„În temeiul articolelor 12 și 13, Trezoreria publică încasează o cotă-parte din taxele de

a) [...]

b) autentificare a unei transformări care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate,

c) [...]”

10 LJKG BW a fost modificată prin Legea de modificare a Legii landului privind cheltuielile judiciare și a altor legi (Gesetz zur Änderung des Landesjustizkostengesetzes und anderer Gesetze) din 13 decembrie 2011 (*Gesetzblatt für Baden-Württemberg* 2011, nr. 21 din 16 decembrie 2011, p. 545) și prevede în prezent că, în cazurile prevăzute la articolul 11 din LJKG BW, landul renunță în totalitate și cu efect retroactiv începând cu 1 iunie 2002 la o cotă-parte din taxele menționate la articolul respectiv. Articolul 10 alineatul 2 al doilea paragraf din respectiva Lege din 13 decembrie 2011 prevede însă următoarea reglementare tranzitorie:

„[Î]n ceea ce privește taxele datorate până la 31 decembrie 2008 pentru

[...]

2. autentificarea unei transformări care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate,

[...]

legislația aplicabilă până la această dată acestor autentificări continuă să se aplice.”

Litigiul principal și întrebarea preliminară

11 Între anul 2002 și anul 2005, domnul Braun, în calitate de notar public, s-a ocupat, printre altele, de efectuarea a diverse autentificări referitoare la transformarea unor societăți de capital într-un alt tip de societăți de capital. Transformările autentificate nu au determinat o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate.

12 Prin ordonanța de stabilire a taxelor dată de președintele Landgericht Freiburg din 11 decembrie 2008, adoptată în temeiul articolului 11 alineatul (2) litera (b) din LJKG BW, cota-parte care trebuia transferată de domnul Braun Trezoreriei publice pentru aceste autentificări a fost stabilită la suma de 8 124,62 euro.

13 Prin scrisoarea din 23 decembrie 2008, domnul Braun a contestat această ordonanță.

14 Prin ordonanța rectificativă din 19 august 2013, Landgericht Freiburg a modificat în mod nesemnificativ suma stabilită prin ordonanța din 11 decembrie 2008. În ceea ce privește operațiunile de autentificare în discuție în litigiul principal, taxarea a rămas totuși nemodificată în temeiul dispoziției tranzitorii prevăzute la articolul 10 alineatul 2 al doilea paragraf din Legea de modificare a Legii landului privind cheltuielile judiciare și a altor legi din 13

decembrie 2011.

15 Ulterior, litigiul a fost dedus judecării Amtsgericht Karlsruhe.

16 Potrivit instanței de trimitere, transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, conform articolului 4 alineatul (3) litera (a) din Directiva 69/335, nu reprezintă înființarea unei societăți de capital în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (a) din această directivă și, prin urmare, nu este supusă impozitului pe capital. După ce a amintit că articolul 10 litera (c) din directiva amintită nu vizează expres operațiunile prevăzute la articolul 4, spre deosebire de articolul 10 literele (a) și (b) din aceasta, instanța menționată apreciază că nu poate fi exclus faptul că transferarea părții din taxe către Trezoreria publică, dispusă prin ordonanțele din 11 decembrie 2008 și din 19 august 2013, constituie o impozitare interzisă în temeiul articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335.

17 Instanța de trimitere mai consideră că nu se poate deduce din Hotărârea Agas (C-152/97, EU:C:1998:511) că domeniul de aplicare al respectivului articol 10 litera (c) trebuie limitat la formalitățile legate de operațiunile enumerate la articolul 4 din Directiva 69/335.

18 În aceste condiții, Amtsgericht Karlsruhe a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Directiva 69/335 [...] trebuie interpretată în sensul că taxele [percepute] de un notar public pentru autentificarea unui act juridic având ca obiect transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital constituie impozite în sensul directivei, chiar dacă transformarea nu conduce la o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate?”

Cu privire la întrebarea preliminară

19 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că Trezoreria publică primește o cotă-parte din taxele percepute de un notar public cu ocazia autentificării unui act juridic având ca obiect transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate.

Cu privire la admisibilitate

20 Chiar dacă, astfel cum arată Land Baden-Württemberg, fraza subordonată din întrebarea preliminară nu conține predicat, această constatare nu determină inadmisibilitatea respectivei întrebări, având în vedere că conținutul acestei întrebări poate fi dedus cu certitudine din decizia de trimitere.

21 Land Baden-Württemberg apreciază de asemenea că întrebarea trebuie declarată inadmisibilă, având în vedere că interpretarea dreptului Uniunii solicitată este lipsită de relevanță în cadrul litigiului principal dintre un notar public și autoritățile publice. Pretinsa contrarietate cu dreptul Uniunii a reglementării naționale în cauză ar fi relevantă doar în cadrul unui litigiu între debitorul taxelor notariale, și anume societatea transformată, și notarul public.

22 Desigur, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că aceasta din urmă poate să refuze să statueze cu privire la o cerere de decizie preliminară formulată de o instanță națională dacă este evident, printre altele, că interpretarea solicitată a dreptului Uniunii nu are nicio legătură cu realitatea sau cu obiectul litigiului principal (a se vedea în acest sens Hotărârea Rosenblatt, C-45/09,

EU:C:2010:601, punctul 33 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea MA și alții, C-648/11, EU:C:2013:367, punctul 37).

23 Cu toate acestea, condiția menționată nu este îndeplinită în speță. Chiar dacă domnul Braun, în calitate sa de notar public, nu este el însuși debitorul taxelor în discuție în cauza principală, el nu ar putea fi obligat să plătească o cotă-parte din acestea Trezoreriei publice în cazul în care ar rezulta că obligația privind plata acestei cote-părți încalcă dreptul Uniunii. Cererea de decizie preliminară care urmărește să îi permită instanței de trimitere să aprecieze legalitatea regimului național în cauză care prevede perceperea unei astfel de cote-părți de către Land Baden-Württemberg prezintă, prin urmare, un raport direct cu obiectul litigiului principal.

24 Întrebarea preliminară este, în consecință, admisibilă.

Cu privire la fond

25 Cu titlu introductiv, trebuie amintit că articolul 10 din Directiva 69/335 coroborat cu al optulea considerent al acesteia interzice taxele care prezintă aceleași caracteristici ca impozitul pe capital (a se vedea în special Hotărârea Ponente Carni și Cispadana Costruzioni, C-71/91 și C-178/91, EU:C:1993:140, punctul 29, Hotărârea Denkavit Internationaal și alții, C-2/94, EU:C:1996:229, punctul 23, precum și Hotărârea Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft, C-466/03, EU:C:2007:385, punctul 48).

26 La articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335 sunt astfel menționate, printre altele, taxele care, indiferent de forma lor, sunt datorate în cazul înregistrărilor sau al altor formalități necesare înainte de începerea activității, care ar putea fi aplicate unei societăți ca rezultat al formei juridice a acesteia (Hotărârea Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft, EU:C:2007:385, punctul 49).

27 În această privință, Curtea a precizat deja, în cauzele care au privit reglementarea aplicabilă în Land Baden-Württemberg, că onorariile notariale percepute de notarii publici pentru o operațiune care intră în domeniul de aplicare al Directivei 69/335 constituie o formă de impozitare în sensul acesteia, având în vedere că respectivele onorarii sunt, cel puțin în parte, vărsate la autoritatea publică în cadrul căreia lucrează notarii publici și sunt utilizate pentru finanțarea misiunilor care îi revin acestei autorități (a se vedea în acest sens Ordonanța Gründerzentrum, C-264/00, EU:C:2002:201, punctele 27 și 28, Hotărârea Längst, C-165/03, EU:C:2005:412, punctele 37 și 41, și Hotărârea Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft, EU:C:2007:385, punctul 40).

28 În ceea ce privește aspectul dacă taxele notariale precum cele în discuție în litigiul principal sunt percepute „în cazul înregistrărilor sau al altor formalități necesare înainte de începerea activității, [...] care ar putea fi aplicate, ca rezultat al formelor juridice, companiilor”, în sensul articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335, reiese dintr-o jurisprudență constantă a Curții că această dispoziție trebuie interpretată extensiv, în sensul că are în vedere nu numai procedurile formale necesare înainte de începerea activității unei societăți de capital, ci și formalitățile care condiționează exercitarea și continuarea activității unei astfel de societăți (a se vedea Hotărârea Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft, EU:C:2007:385, punctul 51 și jurisprudența citată).

29 În această privință, Curtea a constatat în mai multe rânduri că, atunci când o operațiune efectuată de o societate de capital, printre altele majorarea capitalului social, modificarea statutelor sau achiziționarea de bunuri imobile ca urmare a unei fuziuni, trebuie să facă în mod obligatoriu obiectul unei formalități juridice în dreptul intern, această formalitate condiționează exercitarea și continuarea activității acestei societăți (Hotărârea Albert Reiss

Beteiligungsgesellschaft, EU:C:2007:385, punctul 52; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Comisia/Grecia, C-426/98, EU:C:2002:180, punctele 12 și 30, precum și Hotărârea Badischer Winzerkeller, C-264/04, EU:C:2006:402, punctele 26-29).

30 În cauza principală, taxele notariale au fost percepute cu ocazia autentificării diferitor operațiuni de transformare a unor societăți de capital într-un alt tip de societăți de capital. Întrucât o astfel de transformare trebuie, potrivit reglementării Land Baden-Württemberg, să facă în mod obligatoriu obiectul unui act notarial, această obligație trebuie considerată o formalitate care condiționează exercitarea și continuarea activității societății de capital astfel transformate (a se vedea prin analogie Hotărârea Albert Reiss Beteiligungsgesellschaft, EU:C:2007:385, punctul 54). Prin urmare, o astfel de autentificare notarială constituie o formalitate prealabilă căreia îi este supusă o societate de capital, ca rezultat al formei sale juridice, în sensul articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335.

31 Cu toate acestea, Land Baden-Württemberg subliniază că transformările societăților care au generat litigiul principal nu au determinat nicio majorare a capitalului societăților cesionare sau al societăților transformate. În opinia Land, doar un impozit perceput cu ocazia unei operațiuni care determină o majorare a capitalului societății în cauză poate să intre sub incidența articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335.

32 O astfel de argumentare nu poate fi primită.

33 Astfel, reiese cu claritate din articolul 4 alineatul (3) litera (a) din Directiva 69/335 că statele membre nu pot să perceapă un impozit pe capital cu ocazia „[transformării] unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital”. Această dispoziție vizează în mod necesar transformările societăților fără majorarea capitalului.

Astfel, o transformare însoțită de o majorare a capitalului ar intra sub incidența articolului 4 alineatul (1) litera (c) din directiva menționată. Or, scopul urmărit prin articolul 4 alineatul (3) litera (a) din Directiva 69/335 ar fi compromis în cazul în care, cu ocazia transformării unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, ar putea fi percepute alte impozite cu același efect precum impozitul pe capital.

34 Pe de altă parte, reiese din jurisprudența menționată la punctul 29 din prezenta hotărâre că domeniul de aplicare al articolului 10 litera (c) din Directiva 69/335 nu este limitat la operațiunile care determină o majorare a capitalului societății în cauză.

35 Prin urmare, articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335 se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că Trezoreria publică primește o cotă-parte din taxele percepute de un notar public cu ocazia autentificării unui act juridic având ca obiect transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate.

36 În schimb, articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335 nu interzice perceperea de către un notar public, cu ocazia unor astfel de autentificări, a taxelor care îi revin în mod definitiv, în măsura în care respectivele taxe au un caracter remuneratoriu în sensul articolului 12 alineatul (1) litera (e) din Directiva 69/335.

37 Pe baza tuturor considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la întrebarea preliminară că articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335 trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că Trezoreria publică primește o cotă-parte din taxele percepute de un notar public

cu ocazia autentificării unui act juridic având ca obiect transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

38 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolul 10 litera (c) din Directiva 69/335/CEE a Consiliului din 17 iulie 1969 privind taxele indirecte aplicate majorării capitalului trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale precum cea în discuție în litigiul principal, care prevede că Trezoreria publică primește o cotă-parte din taxele percepute de un notar public cu ocazia autentificării unui act juridic având ca obiect transformarea unei societăți de capital într-un alt tip de societate de capital, care nu determină o majorare a capitalului societății cesionare sau al societății transformate.

Sursa: www.curia.europa.eu

Cerere de suspendare a

executării unui act administrativ. Recurs. Respingere. Solicitare de completare a hotărârii instanței de recurs cu dispoziția privind restituirea cauțiunii. Respingere

*Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios
administrativ și fiscal, decizia nr. 1990 din 3 martie 2014*

Prin decizia civilă nr. 722/27.01.2014 a Curții de Apel Cluj, pronunțată în dosar nr. ..., s-a respins recursul declarat de reclamanta SC E.T.S. SRL împotriva sentinței civile nr. 11982/23.08.2013, pronunțată în dosarul nr. .../117/2013 al Tribunalului Cluj.

Analizând recursul, Curtea a constatat, în esență, că Tribunalul Cluj a reținut în mod corect că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 14 din Legea nr. 554/2004 pentru suspendarea executării actului administrativ, în sensul că reclamanta a invocat doar valoarea semnificativă a obligațiilor stabilite în sarcina sa, arătând faptul că prin demararea executării s-ar crea un prejudiciu direct patrimoniului său, precum și că simpla valoare a sumelor datorate este nerelevantă și nu poate constitui pagubă iminentă. A mai observat că în recurs susținerile reclamantei au fost, în linii mari, aceleași. S-a arătat că deși nu este important quantumul sumei executate, este importantă iminenta pagubei, iar față de recurentă s-a dispus instituirea măsurii

sechestrului asigurător, care, în urma ajungerii la scadența a creanței fiscale, se transformă într-o măsură executorie, putându-se trece direct la vânzarea celor 5 autocamioane asupra cărora s-a instituit măsură sechestrului asigurător; s-a invocat și blocarea conturilor.

Curtea a reținut și că, într-adevăr, simpla executare a unui act fiscal nu are caracterul unei pagube iminente. Inconvenientul care este încercat de persoana juridică obiect al unei măsuri de executare fiscală trebuie să aibă o oarecare însemnătate pentru a se putea vorbi despre un prejudiciu. Din această perspectivă, este important de cunoscut care este impactul sumei de executat în patrimoniul reclamantei recurente, în fluxurile bănești ale acesteia, în rezultatul financiar, în lichiditatea firmei, aspecte care nu au fost antamate, necum demonstrate, de reclamantă. Prin urmare, condiția pagubei iminente a fost considerată neîndeplinită, iar, ca urmare a acestui fapt, Curtea a fost dispensată de analiza cazului bine întemeiat.

În data de 17.02.2014, reclamanta SC E.T.S. SRL a depus cerere de completare a dispozitivului deciziei civile nr. 772/27.01.2014 a Curții de Apel Cluj, în sensul pronunțării restituirii către reclamantă a cauțiunii în valoare de 12.000 lei depusă în dosarul nr. .../117/2013.

În motivarea cererii se arată că prin Decizia Civilă nr.722/27.01.2014 a Curții de Apel Cluj s-a respins recursul formulat de S.C. E.T.S. S.R.L. împotriva Sentinței nr. 11982/23.08.2013 a Tribunalului Cluj, pe care instanța de control a menținut-o în întregime.

Obiectul dosarului nr.../117/2013 l-a constituit soluționarea unei cereri de suspendare a unui act administrativ-fiscal, în speța a Deciziei de Impunere J-CJ1 din 04.03.2013. Potrivit dispozițiilor art.215 alin.2 C.pr.fiscală, suspendarea executării unui act administrativ-fiscal, va putea fi dispusă de instanța competentă, potrivit Legii nr.554/2004 privind

Contenciosul administrativ, doar in situația depunerii unei cauțiuni de pana la 20% din quantumul sumei contestate.

In prezentul dosar, instanța de fond, respectiv Tribunalul Cluj, a pus in vedere reclamantei, prin Citația emisa la data de 10.06.2013, sa facă dovada depunerii unei cauțiuni in quantum de 12.000 Lei.

La primul termen de judecata, din 21.06.2013, S.C. E.T.S. S.R.L., a depus la dosarul cauzei originalul chitanței si recipisei de consemnare a cauțiunii in quantum de 12.000 Lei.

De altfel, in considerentele Sentinței Civile nr.11982/23.08.2013, instanța a constatat ca recurenta a făcut dovada îndeplinirii a doua din condițiile legale necesare pentru suspendarea unui act administrativ (respectiv formularea unei contestații administrative împotriva actului si depunerea unei cauțiuni in quantumul stabilit).

Soluționând recursul formulat împotriva hotărârii primei instanțe, Curtea de Apel Cluj a menținut in totalitate Sentința atacata, omițând sa se pronunțe si in ceea ce privește restituirea cauțiunii de 12.000 lei către recurenta.

Acesta obligație, incumbă instanței de recurs, raportat la dispozițiile art.1063 alin.4 C.pr.civ., potrivit căroră in cazul in care cererea pentru care s-a depus cauțiunea a fost respinsa instanța va dispune din oficiu si restituirea cauțiunii. Cum soluționarea definitiva, in sensul respingerii cererii de suspendare a actului administrative, s-a făcut de către Curtea de Apel Cluj, acesta trebuia sa dispună si restituirea cauțiunii de 12.000 Lei către S.C. E.T.S. S.R.L.

Dispozițiile art.444 C.pr.civ. care reglementează procedura completării hotărârilor judecătorești, in situația in care instanța a uitat sa se pronunțe asupra unui capăt de cerere, sunt aplicabile, in opinia sa si cazurilor in care omisiunea privește aspecte asupra căroră instanța era obligata sa se pronunțe din oficiu.

Analizând cererea de completare, Curtea reține următoarele:

În conformitate cu art. 444 din Noul cod de procedură civilă, intitulat Completarea hotărârii, dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar în cazul hotărârilor date în căile extraordinare de atac sau în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare (alin. 1).

Cererea se soluționează de urgență, cu citarea părților, prin hotărâre separată. Prevederile art. 443 alin. (3) se aplică în mod corespunzător (alin. 2).

Dispozițiile prezentului articol se aplică și în cazul când instanța a omis să se pronunțe asupra cererilor martorilor, experților, traducătorilor, interpreților sau apărătorilor, cu privire la drepturile lor (art. 444 alin. 3).

Recurenta consideră că soluționând recursul formulat împotriva hotărârii primei instanțe, Curtea de Apel Cluj a menținut în totalitate Sentința atacata, omițând să se pronunțe și în ceea ce privește restituirea cauțiunii de 12.000 lei către recurentă.

Mai arată că această obligație incumbă instanței de recurs raportat la dispozițiile art. 1063 alin. 4 NCPC.

Potrivit textului legal citat de recurentă, în cazul în care cererea pentru care s-a depus cauțiunea a fost respinsă instanța va dispune din oficiu și restituirea cauțiunii. Din analiza acestuia, Curtea reține că textul nu este aplicabil deoarece Curtea nu a soluționat cererea pentru care s-a depus cauțiunea, ci recursul împotriva hotărârii de respingere a cererii, iar pentru această ipoteză procedura de restituire nu este cea urmată de recurentă.

Față de cele de mai sus, în baza art. 444 din Noul cod de procedură civilă, Curtea urmează să respingă cererea.

Sursa: www.curteadeapelcluj.ro

Cerere de suspendare provizorie a executării unei hotărâri judecătorești. Condiții. Instituție publică. Nedepunerea cauțiunii

Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, încheiere civilă nr. 79 din 20 februarie 2014

Prin cererea formulată la data de 19.02.2014, petenta DIRECȚIA GENERALĂ REGIONALĂ A FINANTELOR PUBLICE CLUJ NAPOCA a solicitat instanței suspendarea provizorie a executării sentinței civile nr. 13147/2013, pronunțată de Tribunalul Cluj, în dosarul nr. ..., până la soluționarea cererii de suspendare ce face obiectul dosarului cu nr. .../33/2014 aflat pe rolul Curții de Apel Cluj, având ca obiect contestația în anulare formulată împotriva deciziei civile nr. 844/2014, pronunțată de Curtea de Apel Cluj, în cadrul recursului.

Petenta arată că prin decizia civilă atacată cu contestație în anulare, Curtea de Apel Cluj a respins recursul formulată de către subscrisa, împotriva sentinței civile nr. 13147/2013 a Tribunalului Cluj, contestația fiind întemeiată pe dispozițiile art. 317 alin. 1, pct. 1 C. pr. Civ., respectiv

art. 318 C. pr. Civ.

Se arată de către petentă faptul că intimata M.P. SRL a demarat formalitățile de executare cu privire la sumele contestate, iar pe de altă parte se arată că termenul stabilit pentru soluționarea contestației în anulare este foarte scurt, 10.03.2014, astfel încât, la acest moment nu se justifică restituirea sumelor către intimată, existând posibilitatea unei eventuale întoarceri a executării, cu atât mai mult, cu cât prejudiciul cauzat de întârzierea în efectuarea restituirii ar fi mai degrabă în sarcina petentei, decât în sarcina intimatei.

Nu în ultimul rând, petenta arată că este scutită de la plata cauțiunii, invocând în acest sens dispozițiile art. 6, alin. 4 și 5 din OG nr. 22/2002, completată prin Legea nr. 92/2011.

Examinând cererea de suspendare, Curtea reține următoarele:

1. Curtea are în vedere că potrivit dispozițiilor art. 403 alin. 4 C.pr.civ. de la 1865 coroborat cu art. 3 alin. 1 din legea nr. 76/2012, aplicabile prin efectul normei de trimitere conținută la art. 3191 parte finală din același cod, *în cazuri urgente, dacă s-a platit cautiunea, presedintele instantei poate dispune, prin incheiere si fara citarea partilor, suspendarea provizorie a executarii pana la solutionarea cererii de suspendare de catre instanta. Incheierea nu este supusa nici unei cai de atac. Cautiunea care trebuie depusa este in quantum de 10% din valoarea obiectului cererii sau de 500 lei pentru cererile neevaluabile in bani. Cautiunea depusa este deductibila din cautiunea stabilita de instanta, daca este cazul.*

Hotărârea a căruia suspendare provizorie se solicită a fi dispusă prin mijlocirea președintelui instanței, este pronunțată de curtea de apel în recurs în procedura contenciosului administrativ fiscal.

Mai precis, prin decizia civilă nr. 844 din 29.01.2014

pronunțată de Curtea de Apel Cluj în dos. nr. .../117/2012 s-a respins ca tardiv recursul declarat de petenta din acest dosar împotriva sentinței civile nr. 13147 din 20.09.2013 pronunțată în dos. nr. .../117/2012 al Tribunalului Cluj care a fost menținută în întregime. A fost obligată petenta să plătească intimetei SC M.P. SRL suma de 1.000 lei cheltuieli de judecată în recurs.

Împotriva acestei decizii la data de 14 februarie 2014 în dos. nr. .../33/2014 petenta a înregistrat contestație în anulare solicitând să se dispună anularea deciziei atacate și ca o consecință să fie judecat pe fond recursul.

2. Sub aspectul regularității sesizării instanței, Curtea are în vedere trei aspecte de inadmisibilitate a cererii de suspendare: prima dată de obiectul cererii și efectul urmărit în timp privind suspendarea, cel al nerespectării cerinței privind cauțiunea și cel rezultat din natura hotărârii judecătorești a cărei suspendare se cere.

3. Din economia prevederilor art. 403 alin. 4 C.pr.civ. de la 1865 coroborat cu art. 3 alin. 1 din legea nr. 76/2012, aplicabile prin efectul normei de trimitere conținută la art. 3191 parte finală din același cod rezultă că prealabil sau consecutiv depunerii cererii de suspendare petentul trebuie să facă dovada consemnării cauțiunii în funcție dacă obiectul este evaluabil în bani (cuantumul este fix în procent de 10% din valoarea obiectului cererii) sau fix în valoare de 500 lei dacă cererea nu are un obiect evaluabil în bani.

În cazul de față, obiectul cererii este evaluabil în bani pentru că prin cererea de suspendare petenta urmărește oprirea temporară a executării unei sentințe prin care s-a recunoscut dreptul de creanță în valoare 24.713 lei cu titlu de principal și a sumei de 10.327 lei accesorii.

Din cuprinsul cererii de suspendare, Curtea reține că petenta se prevalează de dispozițiile art. 6 alin. 4 și 5 din OG nr.

22/2002, completată prin Legea nr. 92/2011, temei față de care susține că este scutită de plata cauțiunii.

Curtea reține că regula în materie consacrată de art. 403 alin. 4 C.pr.civ. de la 1865 este de plată a cauțiunii iar excepțiile de la această regulă trebuie să fie expres prevăzute de lege, aplicate cu strictețe și strict la ipoteza vizată de norma legală care le consacră.

În acest context, Curtea reține că dispozițiile art. 6 alin. 4 și 5 din OG nr. 22/2002, completată prin Legea nr. 92/2011 consacră dreptul de scutire de la plata cauțiunii doar în anumite situații exprese care excedează cererii de suspendare provizorii.

Conform art. 6 din OG nr. 22/2002:

„(1) În cazurile în care, din motive temeinice privind realizarea atribuțiilor prevăzute de lege, instituția debitoare nu își poate îndeplini obligația de plată în condițiile prevăzute la art. 1 alin. (1), art. 2 sau 4, aceasta va putea solicita instanței judecătorești care soluționează cauza acordarea, în condițiile legii, a unui termen de grație sau/și stabilirea unor termene de plată eşalonată a obligației respective.

(2) În cazurile în care obligația de plată este stabilită prin hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, instituția debitoare poate solicita instanței care a dat această hotărâre luarea măsurilor prevăzute la alin. (1), care se aplică în mod corespunzător.

(3) Dacă obligația de plată este stabilită printr-un titlu executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, cererea formulată potrivit alin. (1) se soluționează de către instanța de executare competentă.

(4) Instanța sesizată potrivit alin. (1)-(3), la cererea instituției debitoare, prin încheiere executorie, când este cazul, va putea suspenda începerea ori continuarea executării

silite până la soluționarea prin hotărâre definitivă și irevocabilă a cererii privind acordarea termenului/termenelor de plată a sumei datorate. Suspendarea se dispune fără plata unei cauțiuni. Încheierea poate fi atacată cu recurs, în mod separat.

(5) În cazuri urgente, instanța prevăzută la alin. (4), la cererea instituției debitoare, poate dispune, prin încheiere și fără citarea părților, suspendarea provizorie a executării până la soluționarea cererii de suspendare formulate potrivit alin. (4). Suspendarea se dispune fără plata unei cauțiuni. Încheierea nu este supusă niciunei căi de atac.

(6) Cererile introduse potrivit alin. (1)-(5) sunt scutite de taxa judiciară de timbru și se judecă cu precădere. Hotărârea dată în cauzele prevăzute la alin. (1)-(3) poate fi atacată numai cu recurs. "

Din economia dispozițiilor legale mai sus redate rezultă că fie în cauza pendinte fie ulterior, în funcție de starea titlului executoriu, instituția publică debitoare poate solicita instanței acordarea, în condițiile legii, a unui termen de grație sau/și stabilirea unor termene de plată eșalonată a obligației respective iar în contextul judecării unor atari cereri conform alin. 4 la cererea instituției debitoare, prin încheiere executorie, când este cazul, instanța va putea suspenda începerea ori continuarea executării silite până la soluționarea prin hotărâre definitivă și irevocabilă a cererii privind acordarea termenului/termenelor de plată a sumei datorate.

Trebuie notat că cererea de suspendare formulată în prezenta cauză nu are nicio legătură cu existența vreunei cererii de aplicare a măsurii de eșalonare ori acordării termenului de grație ci exclusiv cu existența unei contestații în anulare.

Prin urmare, numai în ipoteza în care instituția publică debitoare ar formula o cerere încadrată pe una din ipotezele

art. 6 alin. 1-3 ar putea în carul cererii de suspendare a executării să solicite efectul exonerator de plată a cauțiunii prevăzut la art. 6 alin. 4 ori în ipoteza de la alin. 5 pentru obținerea suspendării provizorii din OG nr. 22/2002.

Față de cele ce precedă, și din această perspectivă, cererea de suspendare este inadmisibilă, deoarece petenta nu a îndeplinit condiția privind plata cauțiunii prevăzută de art. 403 alin.4 din Codul de procedură civilă de la 1865 aplicabil prin norma de trimitere consacrată de art. 3191 din același cod.

4. Dintr-un alt unghi de vedere, dacă s-ar admite prin absurd că cererea de suspendare are ca obiect decizia nr. 844/2014 a Curții de apel Cluj, aceasta ar putea viza doar executarea sumei de 1.000 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, sumă care însă nu a fost solicitată la executare de către creditor.

Și este așa, deoarece, doctrina stabilește că hotărârea judecătorească, mai exact actul jurisdicțional care reprezintă actul final al judecătii, produce două categorii de efecte, respectiv efecte *substanțiale* și efecte *procesuale*.

Unul dintre efectele procesuale este reprezentat de caracteristica conform căreia hotărârile judecătorești definitive și irevocabile care sunt susceptibile de executare silită constituie titluri executorii și pot fi puse în executare silită, fiind astfel aduse la îndeplinire prin intermediul forței coercitive a statului.

Sub aspectul hotărârilor susceptibile ori nesusceptibile de executare silită, Legea (Codul de procedură civilă) recunoaște existența acestei categorii de hotărâri, utilizând noțiunea de „hotărâri irevocabile care nu se aduc la îndeplinire pe cale de executare silită”. Această sintagmă este folosită de legiuitor în art. 319 C.proc.civ., care reglementează termenul în cadrul căruia poate fi formulată contestația în anulare. Dincolo de această împrejurare, doctrina recunoaște în mod

constant existența mai multor categorii de hotărâri judecătorești care nu sunt susceptibile de executare silită.

Dintre acestea o categorie aparte și care interesează prezenta speță este formată din hotărârile prin care se respinge acțiunea introductivă de instanță sau calea de atac, ordinară sau extraordinară; așadar, orice soluție negativă, prin care instanța respinge forma de exercițiu a acțiunii civile cu care a fost sesizată

Față de cele precizate mai sus este evidentă și deci fără echivoc concluzia potrivit căreia o hotărâre care nu este susceptibilă de executare nu poate fi suspendată. Este de neconceput suspendarea executării în ipoteza în care o executare nu există, nu poate exista și nu poate fi, nici măcar teoretic, imaginată. În situația contrară în care se pronunță totuși o hotărâre prin care se dispune suspendarea executării unei hotărâri care nu este susceptibilă de executare, hotărârea de suspendare nu produce în fapt nici un fel de efecte juridice, fiind ineficace.

Norma prevăzută la art. 3191 C.pr.civ. reglementează numai posibilitatea instanței de a dispune suspendarea executării hotărârii judecătorești care formează obiectul căii de atac – cererea de suspendare care vizează o altă hotărâre judecătorească pronunțată în acea cauză, dar care nu reprezintă obiectul direct al căii respective de atac sau o procedură execuțională începută în baza acelei hotărâri, este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare.

Pe cale de consecință, cererea de suspendare a unei decizii pronunțate de instanța de recurs prin care se respinge recursul nu este susceptibilă de executare și deci nu poate face obiectul vreunei cereri de suspendare chiar dacă formal poate fi susceptibilă de a fi atacată cu contestație în anulare. În acest context cererea de suspendare este inadmisibilă.

Pe de altă parte, dat fiind ipoteza normei consacrate de art. art. 3191 C.pr.civ. obiectul cererii de suspendare poate fi format exclusiv din hotărârea judecătorească care formează obiectul căii de atac deoarece cererea de suspendare care vizează o altă hotărâre judecătorească pronunțată în acea cauză, dar care nu reprezintă obiectul **direct** al căii respective de atac sau o procedură execuțională începută în baza acelei hotărâri, este inadmisibilă și urmează a fi respinsă ca atare, așa cum s-a evidențiat mai sus.

Așa fiind și din această perspectivă cererea de suspendare provizorie formulată în cauză este inadmisibilă.

Față de cele ce precedă, în temeiul art. 404 alin. 4 coroborat cu art. 3191 parte finală C.pr.civ. se va respinge, ca inadmisibilă, cererea de suspendare formulată de petentă.

Sursa: www.curteadeapelcluj.ro

Instituții publice. Cerere de obligare la plata de penalități pentru plăți efectuate cu întârziere. Respingerea cererii. Lipsa culpei pentru întârzierea

plăților

Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 473 din 20 ianuarie 2014

Prin sentința civilă nr.1695/2013 din 24.09.2013 pronunțată Tribunalul Bistrița-Năsăud în dosarul nr.../112/2013 s-a admis acțiunea formulată de reclamantul P.F. P.G., în contradictoriu cu pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița-Năsăud și, în consecință a fost obligată pârâta să plătească reclamantei suma de 8.986 lei cu titlul de debit și penalități de întârziere aferente acestei sume în cuantum de 0,15% pe zi de întârziere calculate de la data scadenței 12.03.2012 și până la data plății.

S-a admis cererea de chemare în garanție formulată de pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița-Năsăud împotriva Agenției Naționale pentru plăți și Inspecție Socială și, în consecință a fost obligată chemata în garanție să vireze pârâtei suma de 8986 lei și penalități de întârziere de 0,15% pe zi de întârziere aferente acestei sume.

Pârâta a fost obligată să plătească reclamantei suma de 2153 lei cu titlul de cheltuieli de judecată și chemata în garanție a fost obligată să vireze pârâtei această sumă.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut că între reclamant în calitate de prestator și pârâții în calitate de achizitor s-a încheiat contractul de servicii nr.3050/24.08.2011 în temeiul art.19 din O.U.G. nr.34/2006, în baza căruia reclamantul s-a obligat să presteze serviciile de dirigenție de șantier pentru execuția lucrărilor reparații capitale clădire Agenția Județeană pentru Prestări Sociale Bistrița- Năsăud.

Prețul total convenit pentru îndeplinirea contractului plătitibil prestatorului de către achizitor este de 28.000 lei.

Lucrările au fost finalizate în termenul stipulat prin contract astfel cum a rezultat din procesul-verbal de terminare a lucrărilor nr.4891 din 30.12.2011.

Din prețul stabilit prin contract pârâta i-a achitat reclamantului suma de 19.014 lei, rămânând un rest de plată de 8986 lei pentru care reclamantul a emis factura fiscală nr.3/9.01.2012, sumă ce formează obiectul prezentei cauze.

Pârâta și chemata în garanție nu au neagat faptul că reclamantului i se datorează această sumă și că nu i-a fost achitată.

De asemenea s-a mai reținut că potrivit prev.art.112 din contract „În cazul în care achizitorul nu onorează facturile în termen de 30 de zile de la expirarea perioadei prevăzute de clauza 17, acesta are obligația de a plăti, ca penalități; o sumă echivalentă cu o cotă procentuală din plata neefectuată de 0,015%/zi întârziere”.

În legătură cu această prevedere contractuală instanța nu și-a putut însuși susținerile pârâtei potrivit căroră această clauză ar fi abuzivă deoarece este în conformitate cu prevederile legale, pârâta și-a însușit-o când a încheiat convenția și a fost cuprinsă în contractul preformat uzitat de pârâtă în temeiul prev.O.U.G.nr.34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii.

În consecință pârâta datorează reclamantei și penalități de întârziere solicitate de la data scadenței 12 martie 2012 și până la data plății efective.

De asemenea instanța nu a putut reține ca motiv de neplată a diferenței de preț faptul că reclamantul nu ar fi avut cont deschis la Trezorerie și nu îi este opozabil nici modul în care chemata în garanție i-a virat pârâtei fondurile bănești, respectiv cum restanțele de plată au fost trecute dintr-un an

bugetar în alt an bugetar.

Referitor la cererea de chemare în garanție, instanța a constatat că aceasta a fost întemeiată având în vedere calitatea Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Sociale de ordonator secundar de credite față de pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița-Năsăud care are calitatea de ordonator terțiar de credite.

Pentru considerentele menționate, tribunalul a admis acțiunea și cererea de chemare în garanție potrivit dispozitivului prezentei sentințe.

În baza prev.art.274 Cod proc.civ. din 1865, tribunalul a obligat pârâta să plătească reclamantului suma de 2153 lei cu titlu de cheltuieli de judecată reprezentând taxă judiciară de timbru, timbru judiciar și onorariu de avocat.

Referitor la acest aspect tribunalul a apreciat că nu au fost motive de reducere a cuantumului cheltuielilor de judecată dovedite de reclamant ca fiind efectuate având în vedere că nu i s-a achitat restul de preț datorat precum și faptul că atât pârâta cât și

chemata în garanție s-au opus admiterii capătului de cerere referitor la penalitățile de întârziere.

Prezenta sentință s-a întemeiat în drept pe disp.art.1270, 1516, 1535, 1558 Cod civ. și ale art.60 Cod proc. civilă.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recursuri pârâtele AGENȚIA JUDEȚEANĂ PENTRU PLĂȚI ȘI INSPECȚIE SOCIALĂ BISTRIȚA-NĂSĂUD și AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU PLĂȚI ȘI INSPECȚIE SOCIALĂ.

Pârâta AGENȚIA JUDEȚEANĂ PENTRU PLĂȚI ȘI INSPECȚIE SOCIALĂ BISTRIȚA-NĂSĂUD a solicitat anularea sentinței atacate în ceea ce privește penalitățile de întârziere și cheltuielile de judecată.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că sentința

recurată a fost dată cu aplicarea greșită a legii, este lipsită de temei legal (pct. 9 al art. 304 din Codul de procedură civilă) și i-a fost comunicată la data de 26.11.2013.

Sentința civilă nr. 1695/2013, a fost dată de Tribunalul Bistrița-Năsăud cu aplicarea greșită a legii din următoarele considerente: AJPIS Bistrița-Năsăud a solicitat chematei în garanție ANPIS București, în calitate de ordonator secundar de credite, să facă demersurile necesare pentru efectuarea plății sumelor prevăzute în sentință. În consecință, a fost aprobată suma de 8.986 lei reprezentând contravaloarea Facturii nr. 3/09.01.2012. Întrucât nu sunt în culpă pentru neplata facturii susmenționate, a promovat prezentul recurs în vederea anulării sentinței atacate în ceea ce privește penalitățile de întârziere și cheltuielile de judecată.

La soluționarea prezentei cereri de recurs solicită să se aibă în vedere și prevederile art. 3041 din Codul de procedură civilă aplicabil, modificat și completat, în conformitate cu care "Recursul declarat împotriva unei hotărâri care, potrivit legii nu poate fi atacată cu apel nu este limitat la motivele de casare prevăzute în art. 304, instanța putând să examineze cauza sub toate aspectele".

Pârâta AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU PLĂȚI ȘI INSPECȚIE SOCIALĂ a solicitat admiterea recursului și desființare sentinței menționată ca nelegală și netemeinică.

În motivarea recursului, recurenta a arătat că reclamantul P.F.A P.G., cu sediul în Municipiul Bistrița, str. G Matheiu nr. 22, jud. Bistrița – Năsăud a chemat în judecată pe pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița – Năsăud, ulterior a fost chemată în garanție Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială. Prin cererea de chemare în judecată reclamanta a solicitat: obligarea pârâtei la plata sumei de 8. 986 lei, sumă ce reprezintă contravaloarea facturii nr. 3/9.01.2012; obligarea pârâtei la plata de daune

moratorii în cuantum de 0,15% /zi de întârziere, din valoarea plății neefectuate, de la scadență până în momentul plății și obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Instanța de fond, prin sentința civilă nr. 1695/24.09.2013, pronunțată de Tribunalul Bistrița Năsăud, Secția de Contencios Administrativ și Fiscal, a admis cererea reclamantului și a obligat pârâta să plătească suma de 8986 lei cu titlul de debit și penalități de întârziere aferente acestei sume în cuantum de 0.15% pe zi de întârziere calculate de la data scadentă 12.03.2012 și până la data plății: a admis cererea de chemare în garanție și a obligat chemata în garanție să vireze pârâtei suma de 8986 lei și penalități de întârziere de 0,15% pe zi de întârziere aferente acestei sume; a obligat pârâta să plătească reclamantei suma de 2153 lei cu titlul de cheltuieli de judecată și a obligat chemata în garanție să vireze pârâtei acesta sumă.

În primul rând, critică sentința instanței de fond deoarece nu a ținut seama de apărările formulate, prin menținerea în cauză în calitate de chemat în garanție – Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială, în calitate de for superior, a aprobat creditele bugetare pentru plata sumei de 8.986 lei reprezentând contravaloarea Facturii nr. 3/09.01.2012, emisă de PFA P.G. – diriginte de șantier.

Așa cum a arătat în dosarul de la fond ANPIS în anul 2011 a repartizat această sumă cu Dispoziția bugetară nr. 6.330 din 30.12.2011, conform Listei de investiții, la art. 71.03 pentru Obiectivul de investiții „Reparații capitale clădire AJPIS Bistrița, .

Întrucât reclamantul PFA P.G. nu avea cont de trezorerie deschis la momentul terminării/finalizării lucrărilor conform contractului, fapt atestat de procesul verbal de terminare a lucrărilor nr. 4891/30.12.2011, Trezoreria Municipiului Bistrița nu a permis plăți în conturi bancare în ultima zi a anului, conform Normelor de închidere a exercițiului bugetar

al anului 2011.

Prin urmare, Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială, în calitate de for superior a virat credite bugetare în suma de 8986 lei, dar au rămas în contul de disponibil la data de 30.12.2011, suma fiind retrasă de către MMFPS, la sfârșitul anului.

Mai mult de atât, instanța de fond a constatat greșit "că nu poate reține ca motiv de neplată a diferenței de preț faptul că reclamantul nu ar fi avut cont deschis la Trezorerie și nu îi este opozabil nici modul în care chemata în garanție îi virează pârâtei fondurile bănești, respectiv cum restanțele de plată sunt trecute dintr-un an bugetar în alt an bugetar", fapt pentru care a obligat pârâta să plătească pârâtei debitul în sumă de 8.986 lei și penalități în cuantum de 0,15% /zi de întârziere, calculate de la data scadenței 12.03.2013 și până la data plății.

Totodată, instanța a ignorat situația reclamantului PFA P.G. că nu avea cont de trezorerie deschis la momentul terminării /finalizării lucrărilor conform contractului când Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială, în calitate de for superior a virat credite bugetare în suma de 8986 lei și a considerat că reclamantului nu îi este opozabil nici modul în care chemata în garanție îi virează pârâtei fondurile bănești, respectiv cum restanțele de plată sunt trecute dintr-un an bugetar în alt an bugetar".

Or, instanța de fond „nu a constatat” că pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița – Năsăud și chemata în garanție Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială, sunt instituții publice, iar sumele necesare efectuării plății provin din bugetul de stat iar perioada de timp pentru care se întocmește și în care se executa bugetul de stat este de un an – Principiul Bugetar " Anualitatea bugetara"

Plata nu se efectuează de la un alt articol bugetar (20.30.30), ținând seama de prevederile Legii nr. 500/2002, art. 14, și anume:

„- Cheltuielile bugetare au destinație precisă și limitată și sunt determinate de autorizările conținute în legi specifice și în legile bugetare anuale.

– Nicio cheltuială nu poate fi înscrisă în bugetele prevăzute la art. 1 alin. (2) și nici angajată și efectuată din aceste bugete, dacă nu există bază legală pentru respectiva cheltuială.

– Nicio cheltuială din fonduri publice nu poate fi angajată, ordonanțată și plătită dacă nu este aprobată potrivit legii și nu are prevederi bugetare. “Pe cale de consecință pentru toate considerentele invocate, solicită instanței să respingă cererea de chemare în garanție ca fiind întemeiată și pe cale de consecință scoaterea recurentei din cauză.

Solicită să se aprecieze că în acest caz nu se impune acordarea de penalități având în vedere ca chemata în garanție nu a încălcat dispozițiile legale, ci a virat pârâtei fondurile bănești în vederea plății.

De asemenea, fiecare ordonator de credite trebuie să se asigure că respectă principiile responsabilității fiscale precum și regulile fiscale în ceea ce privește

efectuarea cheltuielilor pentru care trebuie să aibă prevăzute în buget alocarea unor astfel de sume.

Al doilea motiv constă în faptul că instanța de judecată nu a apreciat corect aplicarea corectă a legii. În această situație culpa nu poate să pice în sarcina chematei în garanție pentru că reclamantului nu îi este opozabil nici modul în care chemata în garanție îi virează pârâtei fondurile bănești, respectiv cum restanțele de plată sunt trecute dintr-un an bugetar în alt an bugetar”. Instanța de fond nu a analizat

prevederile contractului și din perspectiva autorității contractante – obligațiile reclamantului P.F.A P.G..

Între cele două părți: pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița-Năsăud, instituție finanțată integral din bugetul de stat, având sediul în mun. Bistrița, str. Liviu Rebreanu, nr. 59, jud. Bistrița-Năsăud și reclamantul PFA P.G., cu sediul în mun. Bistrița, str. G. Matheiu, nr. 22, jud. Bistrița-Năsăud, la data de 24.08.2011 au încheiat Contractul de servicii nr. 3.050/24.08.2011, în valoare totală de 28.000 lei, în baza căruia reclamantul a prestat servicii succesive, facturate separat.

Arată că pârâta a efectuat demersurile necesare plății sumei de 8.986 lei chiar anterior scadenței acesteia, la data de 30.12.2011 suma de 8.986 lei a fost disponibilă în contul nostru, RO...TREZ...XXXXX, deschis la Trezoreria municipiului Bistrița, însă nu a putut fi achitată întrucât reclamantul nu deținea vreun cont la Trezorerie, iar potrivit prevederilor pct. II.4 din Anexa nr. 1 la Ordinul MFP nr. 2.985/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice privind încheierea exercițiului bugetar al anului 2011, data de 30.12.2011 a fost data limită pentru prezentarea la Trezoreria Statului a documentelor de plată în conturi deschise în Trezorerie, iar potrivit pct. II.2. din aceeași Anexă la Normele aprobate prin Ordinul MFP nr. 2.985/2011, plata către reclamant din contul nostru într-un cont deschis de acesta la o instituție de credit putea fi efectuată în anul 2011 doar până la data de 29.12.2011.

Art. 61 alin. (1) și (3) din Legea finanțelor publice, nr. 500/2002, modificată și completată, dispune că execuția bugetară se încheie la data de 31 decembrie a fiecărui an, iar creditele bugetare neutilizate până la închiderea anului sunt anulate de drept. Drept urmare, în anul bugetar 2012 suma de 8.986 lei nu s-a mai aflat în cont, potrivit Legii bugetului de stat pentru a plăti contravaloarea serviciilor prestate de reclamant.

Pentru aceste motive, chemata în garanție nu este în culpă și nici pârâta, întrucât reclamantul avea obligația să cunoască faptul că lucrează cu o instituție bugetară și se supune unor reguli privind creditele bugetare.

În consecință consideră că acordarea unor penalități de 0,15% pe zi de întârziere cu depășirea cuantumului daunelor admise de legea în vigoare încalcă ordinea publică și bunele moravuri, fiind vădit excesivă, ducând la îmbogățire tară justă cauză a creditorului în dauna debitorului. Nivelul daunelor moratorii trebuie să aibă o limită obișnuită și rezonabilă.

În această situație instanța judecătorească poate reduce clauza penală atunci când aceasta este vădit disproporționată față de prejudiciu ce poate fi prevăzut la încheierea contractului. Dreptul instanței de a reduce clauzele penale pe care le consideră abuzive nu încalcă principiul autonomiei de voință a părților. De altfel, potrivit art. 15 alin. (1) din Legea nr. 72/2013, clauzele abuzive sunt lovite de nulitate absolută. În situația nelimitării clauzei penale prevăzute la pct. 11.2. din Contractul nr. 3050 din 24.08.2011, clauza respectivă ar deveni abuzivă, fapt pe care nu aveau cum să îl prevadă la data încheierii contractului.

Al treilea motiv: subliniază faptul că și în această situație, critică sentința instanței de fond și solicită reanalizarea cauzei, ținând cont și de dispozițiile art. 3041 din vechiul Cod proc. civ să examineze acordarea cheltuielilor de judecată ce constau

în valoare de 2153 lei. Potrivit reglementărilor cuprinse în Legea nr. 51/2005, onorariul avocatului se stabilește, prin negociere, între apărător și client.

Nu se poate pretinde părții care a pierdut un proces să suporte un onorariu de avocat pe care partea care a câștigat procesul a înțeles să-l stabilească, prin negociere, la un

nivel nejustificat de ridicat.

În conformitate cu prevederile art. 274 alin. (3) C. pr. civ., judecătorii au dreptul să mărească sau să micșoreze onorariile avocaților, potrivit cu cele prevăzute în tabloul onorariilor minimale, ori de câte ori vor constata motivat că sunt nepotrivit de mici sau de mari, față de valoarea pricinii sau munca îndeplinită de avocat.

Având în vedere argumentele mai sus arătate consideră că Sentința Civila nr. 1695 din 24.09.2013 este nelegală fiind data cu aplicarea greșită a legii (art. 304, pct.9 C. proc. civ, coroborat cu dispozițiile art. 3041 C. proc. civ)

În drept, își întemeiază susținerile pe următoarele dispoziții legale: Codul de procedură civilă; Legea nr. 287/2009 republicată, privind codul civil; Legea contenciosului administrativ nr.554/2004, cu modificările și completările ulterioare; O.U.G nr.34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, modificată și completată; Legea nr.500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare; Legea nr. 5/2013 – Legea bugetului de stat pe anul 2013; Ordinul Ministerului Finanțelor Publice nr. 2.985/2011 pentru aprobarea Normelor metodologice privind încheierea exercițiului bugetar al anului 2011; O.U.G nr. 13/2011 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială și Hotărârea Guvernului nr.151/2012 privind aprobarea Statutului propriu de organizare și funcționare al Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială.

Pârâta AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU PLĂȚI ȘI INSPECȚIE SOCIALĂ a formulat concluzii scrise prin care a arătat că recursul declarat de AJPIS Bistrița- Năsăud a rămas fără obiect întrucât a fost achitată intimatului suma de 8.986 lei, reprezentând contravaloarea facturii nr. 3/09.01.2012, debit

principal, așa cum reiese din O.P. nr. 459/02.12.2013, iar intimatul a renunțat la penalitățile de întârziere și la cheltuielile de judecată conform declarației anexate.

Analizând actele și lucrările dosarului, din perspectiva criticilor formulate în cererile de recurs și a apărărilor formulate prin întâmpinare, Curtea reține următoarele:

Cu privire la cele două recursuri declarate de către chemata în garanție Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială și pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița-Năsăud, curtea reține că a fost achitată reclamantului suma de 8.986 lei cu Ordinul de plată nr.459/02.12.2013(f 15) reprezentând v/val facturii nr.3/09.01.2012.

Nu sunt îndeplinite condițiile acordării penalităților de întârziere neexistând o culpa a pârâtei Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița-Năsăud

Astfel, pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița- Năsăud a efectuat demersuri pentru plata sumei de 8.986 lei încă înainte înainte de scadența facturii, la data de 30.,12.2011, însă fiind instituție bugetară nu a putut fi achitată reclamantului întrucât nu deținea cont deschis la Trezorerie.

La dosar s-a depus de către pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița-Năsăud o declarație a reclamantului prin care arată că renunță la dreptul de a solicita penalități de întârziere de 0,15% pe zi de întârziere și la plata cheltuielilor de judecată.

Această cerere nu poate fi luată ca o cerere de renunțare la capătul de cerere privind penalitățile de întârziere cât timp, curtea nu poate verifica dacă într-adevăr emană de la reclamanta, acesta neprezentându-se la termen pentru a fi întrebat cu privire la această cerere.

Cu toate acestea având în vedere că nu există o culpă a pârâtei Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița-Năsăud, va înlătura obligarea pârâtei și a chematei în garanție de la plata penalităților de întârziere.

Având în vedere că va fi admis recursul în sensul arătat mai sus, în baza art 274 Cod procedură civilă, va înlătura obligarea pârâtei și a chematei în garanție de la plata cheltuielilor de judecată de la fond.

Așa fiind, în baza art 304 pct 9 cod procedura civilă raportat la art 312 od procedură civilă, va admite recursul declarat de către chemata în garanție Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială și pârâta Agenția Județeană pentru Plăți și Inspecție Socială Bistrița-Năsăud, va modifica sentința recurată în sensul înlăturării obligării pârâtei și a chematei în garanție de la plata penalităților de întârziere și a cheltuielilor de judecată de la fond, si va constata că este achitat debitul principal de de 8.986 lei.

Sursa: www.curteadeapelcluj.ro

Achiziții publice. Obligația autorității contractante de a indica în concret și exact motivele de respingere ale ofertelor

Prin plângerea înregistrată la data de 10.12.2013, petenta S.C. V. S.A. BAIA MARE, în contradictoriu cu asocierea formată

din SC I.C.I.M. SA – SC O.S.M. SRL, reprezentată prin liderul asocierii S.C. I.C.I.M. S.A. PLOIEȘTI, în temeiul art. 285 alin. 1 din OUG nr. 34/2006, admiterea plângerii, modificarea în tot a Deciziei nr. 4214/C4/4689/22.11.2013 emisă de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor ca netemeinică și nelegală, în sensul respingerii contestației formulată de intimată, cu obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea plângerii, petenta a arătat că a organizat procedura licitație deschisă, având ca obiect atribuirea contractului de lucrări pentru investiția „MM-CL- 9 Reabilitarea si extinderea conductelor de aducțiune, a rezervoarelor de apa, a stațiilor de pompare, a rețelei de distribuție și a rețelei de apa uzata în Baia Sprie, Băita, Bozânta si Cavnica.” – din cadrul proiectului „Extinderea si reabilitarea infrastructurii de apa si apa uzata in județul Maramureș”.

Petenta susține că procedura de achiziție s-a organizat în conformitate cu prevederile O.U.G. nr. 34 din 19 aprilie 2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, cu modificările și completările ulterioare, ale HOTĂRÂRII nr. 925 din 19 iulie 2006 pentru aprobarea normelor de aplicare a prevederilor referitoare la atribuirea contractelor de achiziție publică din O.U.G. nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, cu modificările și completările ulterioare, iar întreaga documentație de atribuire a fost atașată în SEAP la anunțul de participare, autoritatea contractantă permițând accesul direct și nerestricționat al operatorilor economici la documentație, începând cu data de 11.01.2013.

Anterior deschiderii documentelor depuse de ofertanți, comisia a constatat:

Inițial, în urma finalizării procesului de evaluare a ofertelor depuse la procedura de achiziție publică, astfel cum rezultă din Raportul Procedurii nr. 7640/05.08.2013, comisia de evaluare a stabilit câștigătoare oferta depusă de S.C. H. S.A., cu o propunere financiară, de 26.516.971 lei fără TVA și o durată de execuție de 22 luni.

Împotriva rezultatului procedurii de atribuire a fost formulată contestație de către Asocieria S.C. ICIM S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L.

În urma analizării dosarului a achiziției respectiv prin prisma criticilor aduse în cuprinsul contestației, Consiliul prin Decizia nr. 3347/C5/3157 din 18.09.2013, a admis în parte contestația formulată de către asocieria S.C. ICIM S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L. a dispus anularea raportului procedurii și a actelor subsecvente respectiv a dispus obligarea autorității contractante la reevaluarea ofertelor depuse la prezenta procedură.

Referitor la decizia nr. 3347/C5/3157 emisă de CNSC în data de 18.09.2013, petenta susține că prin această decizie nu au fost analizate neconformitățile ofertei depuse de asocieria S.C. ICIM S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L., Consiliul apreciind că autoritatea contractantă a aplicat în mod diferențiat dispozițiile legale din materia achizițiilor publice, prin faptul că, pe parcursul evaluării ofertelor, a solicitat clarificări doar anumitor ofertanți și nu societății contestatoare.

Comisia de evaluare, în conformitate cu dispozitivul deciziei amintite anterior, a decis anularea Raportului procedurii nr. 7640/05.08.2013 precum și a tuturor actelor subsecvente acestuia privind comunicarea rezultatului procedurii respectiv a procedat la reevaluarea ofertei depuse de către contestatoare solicitând acesteia clarificări cu privire la propunerea tehnică prezentată.

În procesul de reevaluare, în urma analizării propunerii tehnice prezentate de aceasta și a răspunsurilor la solicitările de clarificări înregistrate prin adresele nr. 9622/03.10.2013 și 9666/03.10.2013, comisia de evaluare a decis în unanimitate respingerea ofertei, în temeiul art. 81 din HG 925/2006, aceasta fiind stabilită drept neconformă raportat la prevederile art. 36 alin. (2) lit. a) din HG 925/2006 deoarece propunerea tehnică nu îndeplinește cerințele caietului de sarcini.

În ceea ce privește, răspunsul contestatoarei la solicitările de clarificări înregistrate la autoritatea contractantă sub nr. 9622/03.10.2013 și 9666/ 03.10.2013, petenta a precizat faptul că, acestea nu au putut fi luat în considerare de comisia de evaluare deoarece prin acestea ofertantul a modificat conținutul propunerii tehnice, fiind incidente prevederile art. 79 alin. (2) din HG 925/2006.

De asemenea, potrivit Raportului procedurii nr. 10199/15.10.2013, comisia de evaluare a decis să declare drept câștigătoare a procedurii de atribuire, oferta depusă de S.C H. S.A.. cu o propunere financiară, de 26.516.971 lei tară TVA și o durată de execuție de 22 luni.

Împotriva rezultatului procedurii, intimata a formulat contestația înregistrată la CNSC sub nr. 36376/28.10.2013, solicitând din nou Consiliului, să dispună „anularea raportului procedurii și a actelor subsecvente respectiv continuarea procedurii cu reevaluarea ofertelor cu reținerea motivelor ce determină considerarea ofertei asocierii S.C. ICIM S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L., ca fiind conformă”.

În urma analizării dosarului a achiziției respectiv prin prisma criticilor aduse, în cuprinsul contestației, Consiliul prin Decizia nr. 4214/C4/4689 din 22.11.2013, a admis contestația formulată de către asocieria S.C. ICIM S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L., a dispus anularea raportului procedurii nr. 10199/15.10.2013 și a actelor subsecvente respectiv a dispus

obligarea autorității contractante la reevaluarea ofertei contestatoarei și a celorlalți operatori economici implicați, precum și la emiterea unui nou raport al procedurii de atribuire, cu respectarea documentației licitației și a legislației privind achizițiile publice.

Referitor la decizia nr. 4214/C4/4689 pronunțată de CNSC în data de 22.11.2013 petenta susține că este netemeinică și nelegală fiind pronunțată cu interpretarea greșită a dispozițiilor din materia achizițiilor publice respectiv a

principiilor generale de drept, iar dispozițiile legale invocate de Consiliu în cuprinsul motivării nu prevăd obligația autorității contractante de a localiza, în concret unde anume se află în cuprinsul documentației de atribuire, cerința ce a fost nesocotită de ofertant. Astfel, având în vedere faptul că în cuprinsul dispozițiilor prevăzute de art. 207 alin. 2 lit. b) din OUG 34/2006, nu se impune ca autoritatea contractantă să indice în mod expres paginile unde sunt localizate cerințele care nu au fost satisfăcute de ofertanți, rezultă în mod fără echivoc faptul că CNSC a interpretat în mod eronat normele legale deduse judecății.

Prin prisma controlului de legalitate a deciziei comisiei de evaluare, petenta susține că cele reținute de Consiliu nu corespund realității, aspect ce rezultă raportat la faptul că autoritatea contractantă a transmis către CNSC dosarul achiziției împreună cu punctul de vedere (acesta fiind transmis și contestatoarei), în cuprinsul căreia se indică expres atât cerințele caietului de sarcini care au fost încălcate prin propunerea tehnică cât și paginile unde se află acestea în documentația de atribuire.

Raportat la aceste aspecte rezultă în mod fără echivoc faptul că nu poate fi reținută presupusa imposibilitate a Consiliului pentru exercitarea controlului privind legalitatea deciziei autorității contractante, aceasta în momentul judecării cauzei având la dispoziție toate informațiile necesare pentru

judecarea cauzei.

Chiar și în contextul în care autoritatea contractantă nu ar fi indicat în mod expres localizarea cerințelor în caietul de sarcini. Consiliul nu avea dreptul de a refuza soluționarea contestației deoarece „documentația de atribuire cuprinde n cerințe, în sute de pagini plus numeroase volume de documente anexe în nu unul ci șase caiete de sarcini”. O astfel de motivare, pe de o parte, denotă lipsă de diligentă din partea Consiliului, iar pe de altă parte încalcă principii fundamentale de drept (rolul activ, îndatorirea judecătorilor de a primi și de a soluționa orice cerere aparținând competenței lor, accesul liber la justiție, ș.a.m.d.).

Pe de altă parte, petenta consideră că neconformitățile propunerii tehnice nu se încadrează în categoria abaterilor tehnice minore, astfel cum sunt acestea reglementate de art. 79 alin. 2 lit. b din HG nr. 925/2006 din economia cărora rezultă faptul că fac parte din categoria abaterilor tehnice minore eventuale erori privind cantitatea unor produse ce urmează a fi livrate sau puse în operă, erori care raportat la complexitatea contractului sunt în mod vădit lipsite de importanță.

În prezenta cauză, neconformitățile propunerii tehnice prezentate de intimata nu se încadrează în categoria abaterilor tehnice, acestea fiind elemente privind modul de execuție a lucrărilor, calitatea acestora, respectiv calitatea (nicidecum cantitatea) materialelor de construcții care urmează a fi puse în operă.

Având în vedere aceste considerente, rezultă faptul că decizia de respingere este temeinică și legală, impactul acestor neconformități fiind unul semnificativ pentru realizarea investiției și buna desfășurare a activității comerciale ale petentei pe parcursul executării acestor lucrări.

La pct. 3 din motivarea plângerii, petenta susține că în

contextul în care comisia de evaluare lua în considerare răspunsul intimatei la solicitarea de clarificări, ar fi fost încălcat principiul tratamentului egal și dispozițiile art. 201 alin. (2) din OUG 34/2006. Mai mult decât atât, obligarea autorității contractante de a solicita noi clarificări intimatei cu privire la propunerea tehnică prezentată este nelegală.

Practic, prin decizia pronunțată, Consiliul a dispus obligarea autorității contractante la solicitarea de clarificări intimatei până oferta acesteia devine conformă cu prevederile caietului de sarcini, ceea ce bineînțeles încalcă în mod flagrant principiul tratamentului egal față de ceilalți ofertanți.

De asemenea, propunerea tehnică a intimatei nu cuprinde anumite date care sunt neclare, respectiv informații insuficiente, aceasta conținând elemente contradictorii între propunerea tehnică prezentată inițial și răspunsul la solicitarea de clarificări.

La pct. 4 din motivarea plângerii, petenta critică cele reținute de Consiliu referitoare la modul de evaluare a comisiei de evaluare. În acest sens se arată că în procesul de evaluare al propunerilor tehnice prezentate de ofertanți, comisia de evaluare a beneficiat de ajutorul unui expert cooptat. Astfel, în urma analizării propunerilor tehnice depuse de ofertanți, acesta a întocmit un raport de specialitate în cuprinsul căruia au fost semnalate anumite neconformități ale propunerilor tehnice. Concluziile raportului de specialitate au fost verificate de membrii comisiei de evaluare, iar în contextul în care aceste concluzii se adevereau a fi reale este evident faptul că motivele de respingere a ofertelor coincid cu concluziile raportului de specialitate.

Cele reținute de Consiliu potrivit cărora ceea ce s-a consemnat în raportul procedurii nu reflectă voința membrilor

comisiei de evaluare, aceștia rezumându-se să copieze mecanic concluziile raportului de specialitate, reprezintă de fapt niște supoziții pe cât de neavenite, pe atât de nefondate, având în vedere faptul că nu există dispoziții în materia achizițiilor publice care să oblige comisia de evaluare de a întocmi raportul procedurii sub o anumită formă.

Totodată, petenta arată faptul că răspunsul la clarificările solicitate nu au fost luate în considerare de comisia de evaluare deoarece prin acestea a fost modificat conținutul propunerii tehnice, ceea ce ar fi condus la respingerea acesteia ca neconformă în temeiul art. 79 alin. (2) din HG 925/2006. De asemenea, aplicarea criteriului de atribuire se realizează numai ofertelor declarate admisibile, implicit conforme, astfel, în contextul în care un ofertant prezintă o soluție tehnică neviabilă, autoritatea contractantă are obligația de a respinge oferta chiar dacă aceasta prezintă un preț mai avantajos.

Pe fondul cauzei, petenta apreciază contestația ca nefondată, iar motivele de neconformitate a ofertei depuse de contestatoare au constat în faptul că, prin propunerea tehnică prezentată nu au fost îndeplinite cerințele impuse prin caietul de sarcini.

Contrar celor reținute de către Consiliu conform cărora autoritatea contractantă ar fi declarat neconformă și ar fi respins oferta intimată ipso facto, petenta a precizat că, tocmai pentru a oferi intimății posibilitatea de clarificare a neconcordanțelor sesizate în propunerea sa tehnică, comisia de evaluare a solicitat acesteia unele clarificări.

Apoi, mai precizează petenta, prin răspunsul la solicitările de clarificări înregistrate de către autoritatea contractantă cu adresele nr. 9622/03.10.2013 și 9666/03.10.2013, ofertantul nu a clarificat aspectele din cuprinsul ofertei.

Referitor la susținerile CNSC, referitoare la faptul că a

declarat ca neconformă oferta intimă, fără "a cuprinde trimiteri concrete la cerințele caietului de sarcini care se presupune că au fost nesocotite de ofertantă, identificate imprecis", petenta susține că au fost interpretate eronat dispozițiile art. 213 alin. (2) lit. f) și art. 207 alin. (2) lit. b) din OUG nr.34/2006, deoarece nicăieri în ordonanță, legiuitorul nu obligă autoritatea contractantă de a localiza prin indicarea paginilor a cerințelor neîndeplinite de către ofertanți, ci doar de a prezenta motivele concrete și de a detalia argumentele care au stat la baza deciziei de respingere, aspecte ce a fost îndeplinite cu prisosință de către petenta atât în cuprinsul raportului procedurii cât și în comunicările privind rezultatul.

Raportat la aceste aspecte rezultă în mod rară echivoc faptul că, în mod temeinic și legal, comisia de evaluare a constatat că prin prisma cerințelor prevăzute la capitolul Organizarea Lucrărilor – Formularul nr. 12, propunerea tehnică prezentată de contestatoare este neconformă, iar decizia comisiei de evaluare nu a avut la baza așa zisele „cerințe pretinse a exista ” în caietul de sarcini.

Prin prisma motivului de neconformitate a propunerii tehnice privind Metodologia pentru realizarea lucrării – Formular nr. 13, decizia Consiliului este netemeinică și nelegală. Prin adresa nr. 9553/01.10.2013, cu termen de răspuns 03.10.2013 ora 10:00 s-au solicitat unele clarificări contestatoarei, dar prin răspunsul transmis de către ofertant (adresele nr.9622/03.10.2013 și 9666/03.10.2013), acesta nu a clarificat toate aspectele din oferta sa, așa cum i s-a solicitat de către comisia de evaluare.

Totodată, așa cum în mod evident se poate observa din răspunsul la solicitările de clarificări, intimata nu s-a rezumat doar la o simplă explicare a organizării de șantier, a metodelor de execuție, a resurselor sau a repartizării sarcinilor etc, ci aceasta a prezentat pentru prima dată informații solicitate de la bun început prin documentația de

atribuire lăsând totodată unele aspecte netratate în întregime).

Astfel, având în vedere faptul că ofertantul declarat câștigător împreună cu alți doi ofertanți, și-au întocmit propunerea tehnică în conformitate cu cerințele caietului de sarcini (aceștia înțelegând și respectând întocmai exigentele autorității contractante de la bun început, cerințele solicitate fiind clare pentru aceștia), contrar celor reținute de către Consiliul, prin acceptarea modificărilor intimatei aduse propunerii tehnice prin intermediul răspunsului la solicitările de clarificări, comisia de evaluare ar fi determinat apariția unui avantaj evident în favoarea intimatei, încălcând astfel în mod flagrant dispozițiile prevăzute de art. 201 alin. 2) din OUG 34/2006, respectiv principiul tratamentului egal.

Raportat la toate aspectele prezentate anterior, rezultă în mod fără echivoc faptul că oferta intimatei nu îndeplinește cerințele minime de calificare impuse prin caietul de sarcini.

În drept, au fost invocate dispozițiile art. 283 din O.U.G. nr. 34/2006 respectiv art. 285 alin. 1 din O.U.G. nr. 34/2006.

Intimata ASOCIEREA SC I.C.I.M. SA – SC O.S.M. SRL prin liderul ASOCIERII SC I.C.I.M. SA, a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea plângerii formulate ca nefondată și neîtemeiată (f.113).

Petenta S.C. V. S.A. BAIA MARE a depus concluzii scrise prin care a reiterat cele menționate în cuprinsul plângerii formulate.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea reține următoarele:

Prin decizia nr. 4214/C4/4689/27.XI.2013 emisă de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor a fost respinsă ca neconformă, prin raportul procedurii de atribuire nr.

10199/15.10.2013, respingere comunicată în aceeași zi, prin adresa nr. 10222/15.10.2013.

În considerentele deciziei, C.N.S.C. a arătat că motivarea faptică găsită de autoritate este insuficientă pentru a declara neconformă oferta petentei, întrucât nu se arată nicăieri care anume cerințe din caietul de sarcini nu au fost satisfăcute corespunzător sau deloc. Din parcurgerea raportului procedurii, dar și a comunicării rezultatului, se observă că autoritatea nu a indicat care anume cerințe concrete din caietul de sarcini, localizate exact (cerința x de la pagina y), nu au fost respectate de oferta asocierii petentei.

Situația se repetă și față de celelalte considerații ale autorității contractante, ceea ce face ca, astfel pusă problema, să se constate că raportul procedurii de atribuire nu respectă prescripțiile art. 213 alin. 2 lit. f) din ordonanță, în baza cărora autoritatea era obligată să precizeze în cuprinsul lui motivele concrete care au stat la baza respingerii ofertei contestatoarei. Insuficiența și nelegalitatea actualei motivări este vădită în contextul în care autoritatea nu localizează în caietul de sarcini specificațiile precise care să presupună că au fost încălcate ori nu au fost satisfăcute corespunzător. Norma legală impune ca autoritatea să identifice și să consemneze precis care sunt acele motive pe care și-a întemeiat măsura de respingere a ofertei, respectiv acele cerințe din caiet nesatisfăcute corespunzător (cerința x de la pagina y), iar nu doar să declare sentențios că nu a fost tratată organizarea „lucrărilor de execuție”, că nu au fost prezentate planșe și modalități, că nu a fost tratată execuția umpluturilor perimetrare, că nu au fost ofertate construcții monobloc din polietilenă de înaltă tensiune, că în propunerea financiară nu a fost prezentată metodologia de execuție a lucrărilor și materialelor din care sunt executate căminele de branșamente și de racord, amplasamentul și acoperirea acestora, devierea

temporară a canalizării și multe alte asemenea.

Consiliul a apreciat, în privința constatările expuse de autoritate în raport și în comunicarea amintite, că nu sunt suficiente, prin ele însele, pentru a își determina veridicitatea, lipsind, cum s-a arătat, orice explicație vizând cerințele pretinse a exista în caietul de sarcini. Altminteri, activitatea de evaluare a ofertelor devine una conjunkturală, subiectivă și arbitrară, comisia de evaluare putând să invoce neîndeplinirea oricărei cerințe, chiar dacă ea nu își are vreun corespondent în realitate.

Caietul de sarcini aferent procedurii include n cerințe, în sutele de pagini plus numeroase volume de documente anexe, fiind obligatoriu a se arăta care sunt acele cerințe de la care s-a abătut ofertantul, localizate exact. Mai mult, în SEAP figurează nu unul ci 6 caiete de sarcini, alături de alte diverse fișiere cu specificații tehnice.

Consiliul a mai precizat că este adevărat că prin prisma legislației interne și europene, conformitatea elementelor propunerii tehnice cu cerințele din caietul de sarcini reprezintă etalonul în funcție de care sunt demarcate ofertele conforme de cele neconforme, însă acest etalon înseamnă nu numai enumerarea neconcordanțelor descoperite, ci și a cerinței de referință din caietul de sarcini considerată nesocotită de ofertantă. Altminteri, activitatea de evaluare a ofertelor devine una conjunkturală, subiectivă și arbitrară, comisia de evaluare putând să invoce orice fel de neconcordanță, chiar dacă ea nu își are vreun corespondent în caietul de sarcini.

În sfârșit, a precizat Consiliul, obligația de motivare constituie o normă fundamentală de procedură, care trebuie distinsă de problema temeiniciei motivării, aceasta din urmă fiind o componentă a legalității pe fond a actualului litigiu (Hotărârea Curții din 22.03.2001, Franța/Comisia C-17/99, Rec., p.I-2481, punctul 35 și Hotărârea Tribunalului din

12.11.2008, Evropaiki Dynamiki/ Comisia, R- 406/06,pct.47).

Din cele ce preced, Consiliul a constatat că autoritatea contractantă, prin cei 3 membri ai comisiei, nu s-a pronunțat pe clarificările furnizate de contestatoare în susținerea conformității ofertei sale, motiv pentru care se impune reevaluarea ofertelor, cu analiza temeinică a acestor clarificări. Explicațiile nu au fost cerute ofertantei ca simplu *raison d'être*, ci pentru a clarifica și convinge autoritatea în luarea unei decizii asupra realității conformității cu documentația de atribuire.

Apoi, numiții A.M., D.H. și O.V. aveau obligația de a întocmi și semna raportul procedurii potrivit convingerii proprii, iar nu potrivit convingerii altei persoane, cum este expertul extern. În speță, ceea ce au concluzionat și semnat membrii comisiei de evaluare nu reflectă voința lor, ci pe cea a expertului menționat mai sus, iar procedând în acest mod, respectivii membri ai comisiei de evaluare și-au încălcat atribuțiile legale și au întocmit un raport al procedurii nelegal, care nu reflectă voința lor internă, ci voința terțului expert cooptat.

Ignorarea completă de către membrii comisiei de evaluare a explicațiilor de clarificări aduse de ofertantă cu adresa nr. 2426/03.10.2013 și preluarea în întregum a recomandărilor expertului extern cuprinse în raportul de specialitate nr. 9815/04.10.2013 au determinat convingerea Consiliului că scopul urmărit de autoritate la procedură nu a fost cel de a clarifica oferta contestatoarei, ci de a aplica formal decizia anterioară a Consiliului și de a respinge cu orice preț oferta Asocierii S.C. I.C.I.M. S.A. – S.C. O.S.M. S.R.L., cu un preț mult mai avantajos decât cel al ofertei declarate câștigătoare.

Din actele și lucrările dosarului, Curtea reține că litigiul dedus judecății pune în discuție aspectele referitoare la întinderea obligațiilor autorității contractante, la modul în

care aceasta a înțeles să „comunice” cu participanții la procedura de achiziție publică.

Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, prin decizia atacată, a reținut că autoritatea contractantă nu ar fi indicat în concret, cerința care a fost încălcată prin oferta prezentată și pagina la care se află aceea cerință în caietul de sarcini.

Argumentele autorității contractante potrivit cărora nu ar avea o astfel de obligație nu pot fi primite.

Operațiunea de verificare (evaluare) a ofertelor nu este una abstractă. Ea presupune analizarea ofertelor prezentate și verificarea modului în care acestea îndeplinesc cerințele din documentația de atribuire, stabilite în avans de autoritatea contractantă.

Dreptul de alegere a partenerului comercial nu este unul discreționar, necenzurabil, toată procedura de achiziție publică fiind astfel determinată încât să permită desemnarea ofertei câștigătoare cu respectarea cerințelor prev. la art. 2 din O.U.G. nr. 34/2006.

Însăși cerința menționată la art. 2 alin. 1 lit. c) din actul normativ menționat „asigurarea transparenței și integrității procesului de achiziție publică” impune autorității contractante să indice, cu deosebită claritate cerințele îndeplinite sau cele neîndeplinite de către fiecare ofertant în parte.

Motivele de respingere a unei oferte, declararea ei ca neconformă sau inacceptabilă, trebuie să rezulte cu claritate din actul autorității contractante, deoarece pe acel element s-a întemeiat voința autorității contractante cu privire la o anumită ofertă.

Claritatea în exprimare permite și realizarea ulterioară a controlului jurisdicțional la care au dreptul cei interesați.

Curtea reține că există mai multe dispoziții legale, cuprinse în OUG nr. 34/2006, ce impun autorității contractante să indice, cu maximă acuratețe, motivele respingerii unei oferte. Astfel:

Art. 2 al. 2 lit. d): „(2) Principiile care stau la baza atribuirii contractului de achiziție publică sunt:...d) transparenta;”

Art. 213 al. 2 lit. f) din OUG nr. 34/2006: „(2) Raportul procedurii de atribuire prevăzut la alin. (1) lit. j) se elaborează înainte de încheierea contractului de achiziție publică/acordului-cadru/sistemului de achiziție dinamic și cuprinde cel puțin următoarele elemente:

... f) denumirea/numele ofertanților respinși și motivele care au stat la baza acestei decizii;”

Art. 207 al. 2 lit. b): “(2) În cadrul comunicării prevăzute la art. 206 alin. (2), autoritatea contractantă are obligația de a informa ofertanții/candidații care au fost respinși sau a caror ofertă nu a fost declarată câștigătoare asupra motivelor care au stat la baza deciziei respective, după cum urmează:b) pentru fiecare ofertă respinsă, motivele concrete care au stat la baza deciziei de respingere, detaliindu-se argumentele în temeiul cărora oferta a fost considerată inacceptabilă și/sau neconformă, îndeosebi elementele ofertei care nu au corespuns cerințelor de funcționare și performanță prevăzute în caietul de sarcini;”

Mai mult art. 72 al. 2 lit. f) din HG nr. 925/2006 prevede: “(2) Atribuțiile comisiei de evaluare sunt următoarele:...f) verificarea propunerilor tehnice prezentate de ofertanți, din punctul de vedere al modului în care acestea corespund cerințelor minime din caietul de sarcini sau din documentația descriptivă;”

Curtea reține și faptul că actele autorității contractante sunt supuse controlului judiciar, mai întâi jurisdicțional,

prin CNSC și apoi, indirect în procedura plângerii împotriva deciziilor CNSC, aspect ce impune prezentarea anterioară detaliată a aspectelor de neconformitate susținute.

Se mai reține și faptul că în speță procedura de achiziție a impus întocmirea a 6 caiete de sarcini + specificații tehnice.

În condițiile existenței unui material vast (documentația tehnică de atribuire), autoritatea contractantă, prin comisia de evaluare, avea obligația de a se referi la aspecte concrete, prin raportare la actele inițiale.

Verificarea conformității ofertei presupune analiza concretă a ofertei, în raport cu cerințele caietului de sarcini. Practic, comisia de evaluare procedează la parcurgerea ofertei și analiza comparativă a acesteia, cu cele menționate în caietul de sarcini.

Fiecare aspect neîndeplinit (neconform) presupune o identificare exactă și o localizare exactă în cuprinsul caietului de sarcini, lucru ce nu a fost realizat în prezenta cauză.

În consecință, față de cele menționate, în baza art. 283 și următoarele din OUG nr. 34/2006 dar și în considerarea textelor legale deja menționate, cuprinse fie în OUG nr. 34/2006, fie în HG nr. 925/2006, se va respinge plângerea formulată și se va păstra în întregime decizia nr. 4214/C4/4689/27.XI.2013 emisă de C.N.S.C.

Sursa: www.curteadeapelcluj.ro

Contestație act administrativ fiscal. Impozite și taxe locale. Cadru procesual. Calitate procesuală pasivă. Obiectul acțiunii. Acțiune respinsă ca inadmisibilă

Curtea de Apel Cluj, Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, decizia nr. 852 din 30 ianuarie 2014

Pârâtul MUNICIPIUL SIGHETU MARMAȚIEI – DIRECȚIA DE VENITURI, a declarat recurs împotriva sentinței civile nr. 3396/27.05.2013, pronunțată în dosarul nr. .../100/2011 al Tribunalului Maramureș solicitând admiterea recursului cu consecința anulării sentinței atacate.

În motivarea recursului, pârâtul arată că sentința instanței de fond nu este întemeiată, întrucât el a respectat toate prevederile legale cu privire la emiterea deciziei de impunere recalculându-i impozitul pe anul 2011 conform documentelor justificative trimise de către reclamantă, iar prin adresa cu nr.11662 din 23.08.2011 și decizia de impunere nr.13076 din 22.08.2011 i s-a comunicat recalcularea impozitului, iar reclamanta a fost de acord cu recalcularea prin achitarea totală a debitului.

Reclamanta B. SA a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea în totalitate a recursului declarat și menținerea soluției instanței de fond.

Asupra recursului, Curtea de Apel va reține următoarele:

Reclamanta a chemat în judecată pe pârâtul Direcția Fiscală a

Municipiului Sighetu Marmației solicitând anularea în totalitate a deciziei de impunere 10806/4675/12.07.2011, precum și obligarea pârâtei la recalcularea impozitului pe clădiri aferent anului 2011 raportat la noua valoare de evaluare înregistrată în contabilitatea societății.

Prevederile art.209 alin.4 C.pr.fiscală stabilește că, contestațiile formulate împotriva actelor administrative fiscale emise de autoritățile administrației publice locale precum și de alte autorități publice care potrivit legii administrează creanțe fiscale se soluționează de către aceste autorități.

Aceste prevederi infirmă teza reclamantei conform căreia Municipiul în calitate de persoană juridică de drept public a emis actul administrativ atacat și este partea împotriva căreia trebuie să-și îndrepte acțiunea.

Atât decizia de impunere pe care a atacat-o pe cale de acțiune reclamantul, cât și dispoziția Primarului care nu face obiectul acțiunii judiciare sunt emise de autoritatea executivă a unității administrativ teritoriale, respectiv de Primarul acestui municipiu. Direcția fiscală este un serviciu subordonat primarului și care face parte din autoritatea executivă a administrației publice locale, astfel încât acțiunea trebuia formulată în contradictoriu cu Primarul municipiului Sighetu Marmației. Primarul este autoritatea publică care a emis actul și care are legitimare procesuală pasivă potrivit prevederilor art.8 și 18 din Legea 554/2004. Astfel, autoritățile publice au în principiu calitatea de pârât în litigiul de contencios administrativ în calitate de emitent al actului administrativ, iar persoana juridică de drept public este chemată în judecată alături de autoritatea publică atunci când se solicită și despăgubiri.

Pe de altă parte, prevederile art.218 C.pr.fiscală, determină obiectul acțiunii în contencios administrativ fiscal care este decizia, în cazul nostru dispoziția emisă în soluționarea

contestației administrativ fiscale, care nu face obiectul acțiunii judiciare.

Formulând acțiunea împotriva deciziei de impunere fără a ataca și dispoziția emisă în soluționarea contestației administrativ fiscale de a cărei existență nu se amintește, acțiunea reclamantei raportat la prevederile mai sus arătate este inadmisibilă.

Prin urmare, Curtea de Apel în conformitate cu prevederile art.312 și 304 pct.9 C.pr.civ. raportat la art.20 din Legea 554/2004 va admite recursul, va casa în întregime sentința atacată și rejudecând în fond cauza, va respinge ca inadmisibilă cererea formulată de reclamanta SC B. SA.

Sursa: www.curteadeapelcluj.ro